320

THE PALLAVAS

(Being the History of South India from 200 A. D. to 900 A. D.)

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
No.
BY 12 AUG 1925
MADRAS

P. T. SRINIVASA IYENGAR.

3RD EDITION.

(Thoroughly revised.)

PART I.

[*All rights reserved.*

224236

பல்லவர் சரித்திரம்.

தென்னிந்தியா வரலாற்றின் இடைப்பகுதி

பி. தி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்

இயற்றியது.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
No.
12 AUG 1925
MADRAS

முதற்பாகம்.

(திருப்பி எழுதப்பெற்றது.)

மூன்றும் பதிப்பு

விலை அணா 8] [காபிரைட்.

224236

முன்னுரை.

உலகந்தோன்றின நாள் தொடங்கி கடலுக்கு இரையாகாமல் கவினுற்று விளங்குவது நம் தமிழ் நாடு. புறநாட்டுப் படைகளுக்குப் புறங்கொடுத்து ஒழியாமல் இன்றும் நின்று விளங்குவது நம் தமிழ் நாடு. மக்கள் தோன்றிய காலந் தொட்டு இந்நாட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். முற்காலத்தில் மக்கள், உடுக்க உடையும், உறங்கக் குடிசையு மின்றி அலைந்து திரிந்தனர். பின்னர் இறைச்சியையுண்டும், தோலைப் போர்த்தியும் அவர்கள் சிலகாலம் அலைந்தனர். அதன் பின்னர் படிப் படியாய் உயர்ந்து, உலகப் பொருள்களின் உண்மைச் சக்தியைச் சிறிது சிறிதாக உணர்ந்து, நிலத்தில் விரைந்து ஓடும் நீராவி வண்டியையும், கடலிற் கடிதிற் செல்லுங் கலங்களையும், விண்ணிற் பறக்கும் விமானங்களையும் அமைத்து, அவைகளின் வாயிலாக இன்பம் நுகர்ந்து வருகின்றனர். இவைபோன்ற மக்கள் வாழ்க்கையின் பல படிகளையும் கண்டறிந்தது நம் தமிழ் உலகம். இவ்வாறு காலங் கண்ட தமிழர் சரித்திரத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1. அவற்றுள் முதற் பகுதி, படைப்புக் காலந்தொட்டு பல்லவர் தென்னாடு புகுந்ததுவரையில் உள்ள காலமாகும். இக்காலத்தின் தொடக்கத்தில் மக்கள் வழவழப்பில்லாத கற் கருவிகளை வழங்கி வந்தார்கள். இந்நிலையில் லட்சக் கணக்கான ஆண்டுகளைக் கழித்தனர். பின்பு அக் கருவிகளை வழவழப்பாய்த் தேய்த்துப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரையில் வழங்கி வந்தார்கள். பின்னர் மக்கள் கல்லை ஒழித்துவிட்டு

தைக் கொண்டு உபயோகத்திற் கேற்ற கருவி செய்தனர். அவ் வுலோகந்தான் இரும்பாகும். இரும் கருவிகளைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்திய காலத்தை இருப்புக் கருவிக் காலம் என்பர். இக் கருவிகள் பன்னூறு வருஷ காலமளவு வழக்கிலிருந்தன. காலங்கழியக் கழிய மக்கள் மேலும் மேலும் உயர்நிலையுற்றனர். சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மும்முடி மன்னர்கள் தமிழ் நாட்டை ஆளத்தொடங்கி ஆண்டுவந்தனர். இம் மன்னரின் ஆட்சிக் காலம் மிகச் சிறந்தது ஆகும். இக்காலத்தில் ஊரெங்கும் உழவுத்தொழில் பரவியிருந்தது. வீடுகளெங்கும் நன் செய் தானியங்களும் புன்செய் தானியங்களும் குவிந்து கிடந்தன. பருத்தியாலும் பட்டாலும் ஆகிய நுண்ணிய ஆடையால், மக்கள் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டனர். பொன்னாலும் மணியாலும் அணிகள் அமைத்து அணிந்து அழகுற விளங்கினார்கள். நில வாணிபத்தோடு நீர் வாணி பத்தையும் நடத்திப் பொருள் சேகரித்தார்கள். கடலில் பண்டங் கொண்டு செல்லும் மரக் கலங்களையும், போர்கொ ண்டு செல்லும் மரக் கலங்களையும் போக்கினார்கள். மிடியுற்ற புற நாட்டாருக்குப் பொருள் தந்து, அவர்களை நம் நாட்டு ஏவலாட்களாகக் கொண்டனர். இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த நமது தமிழகம் துலங்கிய காலத்தில், தண்டமிழ் அரசியை ஒள்ளியசங்கப்பலகையில்ஏற்றிவைத்தனர் பாண்டி மன்னர். தமிழ்மொழி வல்ல அறிஞர்களை ஒன்று சேர்த்து, தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவி தமிழை ஆராய்ந்து வரச்செய்தனர். அவ்வாறு தமிழ் மொழியை ஆராய்ந்து அறிந்துவந்த அறி ஞர்கள் பலரையும் உயிரினும் உயர்பொருளாய்க் கருதி உப சரித்து வந்தனர் பாண்டிய மன்னர். அவைகளைப் பற்றி நேர்ந்துழி விவரிப்போம். இவ் வுண்மைகளை உய்த்து

உணருவதற்குத் துணையா யிருப்பன அக்காலத்துக் கருவிகள், பிணங்களை அடக்கஞ் செய்த குழிகள், தனித் தமிழ் மொழிகள் முதலியனவாம்.

2. இற்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பல்லவர் தமிழகம் புகுந்து, கச்சிமா நகரைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆளத்தொடங்கினர். இக்காலத்தில் மதுரையில் மூன்றுஞ் சங்கம் இருந்தது போலும். பல்லவர் கச்சியிற் புகுந்த காலத்திலும், சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் மன்னர்கள் இல்லாமலிருக்கவில்லை. ஏனெனில் அக்காலத்திய மன்னர்களைப் பற்றிய பாடல்கள் பல படிக்கப் படுகின்றன. இந்நாளில் தமிழ்மொழியில் காணப்படுஞ் செய்யுள்களெல்லாம் கடைச் சங்கச் செய்யுள்களே. முன்னைய சங்கங்களின் செய்யுள்களெல்லாம் இருந்த சுவடு அறிவதற்கு இடமின்றி அழிந்துவிட்டன. பல்லவ அரசர் தமிழ் நாட்டிற்குச் செய்த நன்மைகள் பல. செப்புத் தகடுகளில் சாசனங்களை வெட்டுதலும், பாறைகளில் சாசனங்களை வெட்டுதலும் அவர்கள் காலத்தில் தொடக்க முற்றன. பல்லவர்காலத்துச் சரித்திரங்களை ஒழுங்காய் எழுதுவதற்கு மிக்க துணையாயிருப்பன மேற் கூறிய இருவகைச் சாசனங்களும், இலக்கியங்களுமாம். இவர்கள் காலத்தில் நாடெங்கும் சைவமும், வைஷ்ணவமும் பரவிற்று. தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளும், நாலாயிரம் முதலிய திவ்விய பிரபந்தங்களும் தோன்றின. பல்லவ மன்னர்கள் இன்றேல் கற் கோயில்களெங்கே? குகைக் கோயில்களெங்கே? கல் வெட்டுகளெங்கே? இவர்களால் அன்றோ இவைகளெல்லாம் நம் நாட்டில் நாட்டப் பெற்றன.

3. இற்றைக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தஞ்சாவூரில், சோழர் ஆட்சி மீண்டும் உயர்ந்தோங்க ஆரம்பித்

தது. இச் சோழமன்னர்களைத் தஞ்சைச் சோழரென்பர். இவர்கள் ஆட்சி இருநூறு ஆண்டளவு நீடித்திருந்து பின்பு குறுகிவிட்டது. இக் காலத்தில் சேர நாடு கேரளநாடாயிற்று. அவ்விடத்திய மொழியும் மலையாள மொழியாக மாறிற்று. பாண்டியர் ஆட்சி ஓங்கிற்று. அவ்வாட்சியும் இருநூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் குன்றத் தலைப்பட்டது. பின்பு பதினான்காம் நூற்றாண்டில் துங்கபத்திரை நதிக் கரையில் உள்ள ஆனை குந்தியென்ற ஊரில் விஜயநகரராஜ்ஜியம் தோன்றிற்று. வடநாட்டிலிருந்து வந்த முகமதிய வெள்ளம் தென்னாடு புகாமல் அது தேக்கிற்று. அவ்விஜயநகர ஆட்சி தமிழ் நாடெல்லாம் பரவ ஆரம்பித்தது. இரண்டு நூற்றாண்டளவில் அவ்விராஜ்ஜியத்தின் செல்வாக்கும் நல்குரவுற்றது. பின்னர் முகமதியர் அரசாட்சி இந்நாட்டில் பரவலாயிற்று. அவர்களுக்குப் பின் ஆங்கிலர் நூறு ஆண்டுகளாய் ஆண்டு வருகிறார்கள். சோழ, பாண்டிய, பல்லவ, விஜய நகர காலங்களில் கட்டப் பட்ட கோவில்கள் எண்ணிறந்தன. அக் காலத்திற் றோன்றிய வரலாற்று நூற்கள் பல. இவைகளின் துணையைக் கொண்டு தமிழகச் சரித்திரத்தின் மூன்றாம் பகுதியை யெழுதலாம்.

இந் நூலில், தமிழக வரலாற்றின் இரண்டாம் பகுதியைப் பற்றி மூன்று பாகங்களிலும் சொல்லி யிருக்கிறேன். மற்றைய பகுதிகளும் முறையே எழுதப்பெறும்.

அந்தோ! இக் காலத்திய நிலையை என்னென்று கூறுவது. கல்வியைப் பரப்ப எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சிக்கோ அளவில்லை. செலவாகும் பணத்திற்கோ எல்லையில்லை. நம் நாட்டுச் சரிதையைக் கற்பிப்பாரும் இல்லை; கற்பாரும் இல்லை. நம் நாட்டு நிலையை அறியாது, பிறநாடுகளின் நிலையை அறி

யப் புகுவது, தன் தாய் தந்தையரை அறியாது பிறர் தாய் தந்தையரை அறியப் புகுவதை யொக்கும். பெருவள நல்லூர் பெரும் போரை யறியாத நம் மாணவர்களுக்கு அஜின் கூர் போரைப் பற்றிய அறிவு அதிகம். திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மங்களசாசனத்தைப் பெற்ற திருமல்லையைத் தேடித் தெரியாத தமிழர்கள் உரோமா புரியிலுள்ள கோயிலின் கதையை உணர மோகங் கொண்டு ஓடித்திரிவர். சொல்லுக் கரசாகிய அப்பர் பிறந்த திருவாமூரைத் தேடி அறியார்; தென்னமெரிக்காவில் உள்ள ரியோடிஜெனேரோவைப் பற்றி அறிய ஆவல் கொள்வர். உள்ளுந்தோறும் இனிக்கும் வள்ளுவர் வாய்மொழியை உணரார்; கள்ளுங் காமமுங்கொண்டு மயங்கும் பிறர் சொல்லைப் பேணுவர். கற்றவர் காதலிக்கும் கம்பரைக் காமுறார். மற்றவர் போற்றும் வெற்றுரைகளை விரும்பி நிற்பர்! அந்தோ இதுவும் நமது துர்நிலையோ?

ஆசிரியர்களே! விழிமின்கள் விழிமின்கள், நம் நாட்டுச் சரிதையை மாணவர்களுக்குப் புகட்டுமின்கள். அவர்களை நலமுறச் செய்யுங்கள்.

மாணவர்களே! மயக்கந் தெளிமின்! மயக்கந் தெளிமின்! தன் வீடு காவாது அன்னிய வீடு காத்து ஆவது என்? உங்களை யறியுங்கள்! உங்கள் முன்னோர் பெருமையைப் பேணுங்கள்! உங்கள் நாட்டின் முன்னைய நிலையையும் இப்போதைய நிலையையும் ஓதியுணர்ந்து உய்மின்கள்.

பி. தி. ஸ்ரீ.

விஷய அட்டவணை.

	பக்கம்.
கி. பி. 200 முதல் 600 வரையில்	1
பல்லவர் கச்சிக்கு வந்தவாறு	2
மகராஜா பப்பசுவாமி	3
சிவகந்த மகாராஜாதிராஜன்	5
கதம்பர்	11
கரிகால்சோழன்	12
சமயநிலை	14
கோயில்கள்	17
மக்கள்நிலை	19
நாட்டுநிலை	22
இலக்கியநிலை....	24
கி. பி. 400 முதல் 600 வரையில்	29
தெலுங்கு நாடு ஆண்ட பல்லவர்	29
அக்காலத்தில் ஆண்ட மற்றைய மன்னர்கள் ...	33
சமயநிலை மாறுபாடுகள்	37
இலக்கியநிலை....	48
அநுபந்தம்	53

காலவரி

கி. பி. 0	பல்லவர் தென்னாடு வந்தது	
50		
100	சாலிவாகனசகாரம்பம்	
150	பப்பசுவாமி சிவஸ்கந்தமகாராஜா	
200		மூன்றாஞ் சங்கம்.
250		
300		
350	மயூரசர்மா கரிகாலன்	
400	ஸிம்ஹவர்மா	
450	கோச்செங்கணார் நெடுஞ்செழியன்	
500	செங்குட்டுவன்	
550	நரஸிம்ஹவர்மா	
600	மகேந்திரன்.	

பல்லவர் சரித்திரம்.

முதல் பாகம்.

கி. பி. 200 முதல் கி. பி. 600 வரையில்.

நீர்வளமும் நிலவளப்பும் மிகுந்தோங்கியது நம்முடைய தமிழ் நாடு. அதில் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தர் செங்கோல் செலு த்திவந்தார்கள். சோழநாடு திருச்சிராப்பள்ளியின் ஓர் பகுதி யான உறையூரைத் தலை நகராய்க்கொண்டு கிழ்ச் சமுத்திரக் கரை வரையில் உள்ளது. பாண்டிய நாட்டுக்கு முதல் நகரம் மதுரை; அந்நாடு தென் சமுத்திரத்தை அண்டியுள்ளது. சேரநாடோ கரூர் முதல் மேற்குக் கடல் வரையில் பரவி யிருந்தது. இம்மூவேந்தர் முன்னிலையில் தமிழ்ப் பயின்று பாட்டுக்கள் பாடும் பாவலர் பலர் அவ்வப்போது ஆதரிக்கப் பெற்று வந்தார்கள்.

தமிழ் நாட்டுக்கு வட எல்லை ஏழுமலையான் குடி கொண்டிருக்கும் வேங்கடம். இம்மலைக்குத் தெற்கும் சோழநாட்டுக்கு வடக்கும் உள்ளது தொண்டை மண்ட லம். இதற்குத் தலை நகர் காஞ்சீபுரம். புண்ணிய க்ஷேத் திரங்களில் முதலானது என்று பெயர் பெற்றபட்டணம் இது. சிவன் கோயில் என்ன, விஷ்ணு ஆலயம் என்ன, உலக மாதாவை வழிபடும் வீடு என்ன, இவைகளால் உயர்நிலை பெற்ற ஊர். இவ்வூரில் 1800 வருஷங்களுக்கு முன், தமிழ்

மன்னர் அல்லாதார் ஆள ஆரம்பித்து, பலகாலம் வாழ்ந்து, நாட்டுக்குப் பல நன்மைகள் செய்தார்கள். அவர் பல்லவ குலத்தவர்; இப் பல்லவர் எங்கிருந்து வந்தவர், எவ்வாறு வாழ்ந்தோங்கி, பின்பு அழிந்தார் என்ற அருங்கதை தமிழர் அவசியமாய் அறியவேண்டியது.

பல்லவர் கச்சிக்கு வந்தவாறு.

இந்திய நாட்டுக்கு வட மேற்கில் இருக்கும் நிலப் பகுதிக்கு நம்முன்னோர் சகத்தீபம் என்று பெயரிட்டார். அந்நாட்டவர்களுக்குச் சகர் என்றும் பல்லவர் என்றும் பெயர். தொன்று தொட்டு, சக பல்லவர்கள் நம் நாட்டுக்கு நாட்டு வழியாயும், கடல் வழியாயும் வருவது, போவது உண்டு என்று புராணங்களிலிருந்து அறியலாம்.

கி. மு. 500 வருஷங்களுக்கு முன்பே இச்சகப்பல் லவர்கள் ஆப்கானிஸ்தானத்து மேற்கு பாகத்தில் குடியேறி ஞர்கள். அதனுல் அந்நாட்டுக்குச் சகஸ்தானம் என்று பெயர் பிறந்தது. சகஸ்தானத்திலிருக்கும்போது சகபல் லவர்கள் சைவ, வைஷ்ணவ, பௌத்த சமண முதலிய முறைகளைத் தழுவினுர்கள். அதனுல் நம்முடைய நாட்ட வருடன் கலந்து ஒன்ருயினர். நாடு முழுவதும் பரவினர். அங்கங்கே சக பல்லவ அரசர்களும் தோன்றினர். பழைய காலத்தில் உயர்நிலை அடைந்திருந்த ஊர்களான தக்கசிலை, வடமதுரை, உஜ்ஜயினி முதலிய பட்டணங்கள் இவ்வரசர் களுக்குத் தலை நகரங்களா யிருந்தன. கிரமமாய்ப் பல்ல வர்கள் வடக்கிலிருந்து தென்னுடு வந்து சேர்ந்தார்கள். அவ்வாறு வந்து காஞ்சீபுரத்தில் தங்கள் அரசாட்சியை ஏற் படுத்திஞர்கள்.

மகாராஜா பப்பசுவாமி.

பல்லவஇராஜ்ஜியத்தைக் கச்சியில் ஏற்படுத்தின அரசன் பெயர் இது என்று தெரியவில்லை. நமக்குத் தெரிந்தவருள் முதல்வன் பெயர் மகாராஜா பப்பசுவாமி. இவன் ஆண்டது இப்போதைக்கு ஏறக்குறைய 1,700 வருஷங்களுக்கு முன். இவன் இராஜ்ஜியம் தொண்டை மண்டலத்தில் மாத்திர மல்ல, தெலுங்கு நாடு முழுவதும் பரவி யிருந்தது. பெஜ வாடாவுக்கு அடுத்த தானியகடகம் என்று முற்காலத்தில் சிறந்தோங்கின பட்டணமும் பப்பசுவாமிக்கு மற்றோர் தலை நகரமாய் இருந்தது.

இந்தப் பப்பமகாராஜா வடநாட்டி லிருந்து ஆத்தி ரேய, ஹாரித, பரத்துவாஜ, கௌசிக, காசிப, வத்ஸ என்ற ஆறு கோத்திரங்களைச் சேர்ந்த பிராமணர்கள் பல குடும் பத்தாரை வரவழைத்துத் தொண்டை மண்டலத்தில் குடியேற்றுவித்தான். பப்பன் காலத்துக்கு முன் பிராம ணர்கள் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாகப் பரவி இருந்ததாக அடையாளம் ஒன்றும் காணோம். கொஞ்சமாய்த் தான் இருந்திருக்க வேண்டும். பப்பசுவாமி தன் குலத்தார் புண் ணியமும், வாழ்நாளும், உடல் வலியும், புகழும் வளர்ந் தோங்கும் பொருட்டு பலகோடிப் பொற்காசும், நூறுயிரம் ஏர்களும், பிராமணர்களுக்கு நிலங்களும் தானம் செய்ததாகத் தெரியவருகிறது. அவர்கள் அந்தப் பூமியிலிருந்து உண்டா கும் பொருள்களைக் கொண்டு, கஷ்டப்படாமல் பிழைத்து வந்து, வாழ்நாள்களை வைதிக காரியம், தெய்வ பூஜை, படிப்பு முதலிய நல்வழிகளில் செலவழித்து வந்தார்கள். காஞ்சீபுரத்தில் கடிகை யென்னும் வடமொழிக் கல்வி கற கும் கல்லூரியும் உண்டாய்ப்பெரும் பேர்பெற்று விளங்கிற்று

பல்லவ மன்னர்கள் காஞ்சீபுரத்தில் அரசாட்சி செய்யத் தொடங்கு முன், ஆரிய மொழியும் ஆரிய முறைகளும் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாகப் பரவவில்லை. பௌத்த, சமண பிராமணத் துறவிகள் மாத்திரம் காடுகளிலும், மலைக்குகைகளிலும் இருந்து தவம் புரிந்து வந்தார்கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல மலைக்குகைகளில் இம்முனிவர்கள் கல்லில் வெட்டின எழுத்துக்கள் சில காணலாம். தமிழர் சிலர் சமண முறை, பௌத்த முறைகளைக் கைப்பற்றினார்கள். தமிழரசர்கள் இத்துறவிகளை ஆதரித்தார்கள். ஆனாலும் தமிழ் நாட்டில் வடமொழி கலக்காத முழுத் தமிழ்ச்சொல்லை மக்கள் பேசினார்கள். அப்போது ஆரியத் தெய்வங்களைத் தமிழர் தொழுத அடையாளங்கள் ஒன்றும் அகப்படவில்லை. வைதிக யாகங்கள் தமிழ் மன்னர் நடத்தி வைக்கவில்லை. அரசியலும் வடமொழியில் இருக்கும் சாஸ்திர விதிப்பிரகாரம் நடக்காமல் பழய தமிழ் முறையிலே நிகழ்ந்தது.

காஞ்சீபுரப் பல்லவரோ இவ்வாறல்ல. க்ஷத்திரிய குலத்தவர். அவர் பேச்சோ பிராகிருத மொழி. இராஜ்ஜிய பரிபாலனத்தை ஆரிய சாஸ்திரங்களை அனுசரித்துத் தான் நடத்தினார்கள். அவர் கீழிருந்த இராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு வட மொழிப்பெயர்களே உண்டு. அரசர் பிரஜைகளிடமிருந்து பெற்ற வரிகள் ஆரிய தரும சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பவையே. வடநாட்டு வழக்கங்களை யொட்டி பிராமணர்களுக்கும் கோயில்களுக்கும் தானங்கள் கொடுத்த போது, தாமரப் பட்டயங்களில் தான் சாசனங்களைச் செதுக்கிவித்தார்கள். இந்தச் சாசனங்களை பிராகிருத, ஸம்ஸ்கிருத பாஷைகளில் எழுதினார்கள். இவைகளில் தமிழ் மொழிக்கலப்பு கொஞ்சமாவது இல்லை. இவ்வாறு

காஞ்சீபுரத்தில் ஆரம்பித்த ஆரியர் ஆட்சிமுறைகள் ஆரியர் வைதிக முறைகள், ஆரியர் மொழிக்கல்வி, ஆரியர் ஆசாரங்கள் முதலியன தமிழ்நாட்டில் பரவின. கொஞ்ச காலத்துக்குள் ஆரியமும், திராவிடமும், வட நாட்டுத் தென்னாட்டு வாழ்முறைகளும், தொழுமுறைகளும் ஒன்றுகலந்து, தென்னாடு உயர்ந்தோங்கி, தமிழகமானது உலகுக்குத் தலையான இப் பரதநாட்டுக்குத் தலைமேலணியும் கிரீடமாய் விளங்கும் பெருநிலையைப் பெற்றது. இக் கதையைத் தமிழர் அனைவரும் அறியவேண்டாமோ?

சிவகந்த மகாராஜாதிராஜன்.

பப்பசுவாமிக்குப் பின் அவன் மகன் சிவகந்தனென்பான் சிம்மாதனம் ஏறினான். சிவகந்தன் சிறுவனாயிருக்கும்போதே செல்வாக்கு மிகுந்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. தகப்பன் ஆண்டுவரும்போது சிவகந்தனுக்கு இளவரசுப் பட்டத்தையும் அதிகாரத்தையும் அளித்தான். இளவரசனாயிருக்கும்போது பிராமணர்களுக்குச் சில நிலங்களைத் தானம் செய்தான். தானம் அளித்த சாசனம் செப்புப் பட்டயத்தில் எழுதினது கொஞ்சகாலத்துக்கு முன் கிருஷ்ணா ஜில்லா, நரஸாராவுபேட்டைத் தாலூகாவிலுள்ள மைதவோலு என்னும் கிராமத்தில் பாழ்நிலமொன்றை உழுதபோது கிடைத்தது. இது பிராகிருத மொழியிலெழுதியது.

சிலகாலம் சென்றபின்பு பப்பமகாராஜா இறக்க, சிவகந்தன் அரசனானான். தருமமகா ராஜாதிராஜன் என்ற பட்டத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டான். மகாராஜன் என்பதைவிட தருமமகா ராஜாதிராஜன் என்பது மிக உயர்ந்த பதவி

யைக் குறிக்கும். ஒரு சிறு நாட்டுத் தலைவனுக்கும் மகா ராஜன் என்ற பெயருண்டு. பல நாடுகளுக்கு அதிபதியாய், மன்னர்க்கு மன்னனாய் விளங்குவோனே மகாராஜாதிராஜன். வைதிக முறைப்படி அபிஷேகம் பெற்றவன் தருமமகா ராஜாதிராஜனாவான். தருமமகா ராஜாதிராஜன் சிவகந்த சுவாமி அபிஷேகம் அடைந்தபின்பு, சுற்றுமுள்ள மன்னர் செருக்கை அழித்து, நாடுகள் பலவற்றைக் கைக்கொண்டு, பெருவேள்விகளான அக்கினிஷ்டோமம், வாஜபேயம், அசுவமேதம், முதலிய யாகங்களை நடத்திவைத்தான்.

இவன் ஆண்ட நாடுகள் தெற்கே கொள்ளிடம், வடக்கே கோதாவரி, இந்நதிகளுக்கு நடுவிலிருப்பவைக ளாம். அதாவது தமிழ்நாட்டின் ஒரு சிறு பகுதியும் தெலுங்கு நாட்டின் பெரும்பகுதியும் இவன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தன. இவனது பிரதானமான தலைநகரம் காஞ்சீபுரம். அவ்வூரில் சிவாலயம், விஷ்ணுவாலயங்களை இந்தச் சிவகந்தன் ஏற்பாடு செய்ததுமல்லாமல், வடமொழி பயிலக் கடிகைகளென்னும் கல்விச்சாலைகளை நடத்திவந்த தால் ஆரியமொழி, ஆரியமுறைகள் அங்கே பெருகி, விளங்கி ஓங்கின. காஞ்சீபுரமும் பரதநாட்டின் முக்கிய ஸ்தலங்கள் ஏழில் ஒன்றாய்ப் பொலிந்தது.

இவனது இரண்டாவது தலை நகரம் அமராவதி. இது தான் முன்பு கூறிய பப்ப மகாராஜாவுக்குந் தலைநகரா யிருந் தது. இது கிருஷ்ணை நதிக்கரையில் பெஜவாடாவுக் கரு கில் இருந்தது. இவ்வூரில் அக்காலத்தில் பௌத்த முனி வர் பலர் ஒரு பெரிய மடத்தில் வசித்தார்கள். இம்மடம் கருங்கல்லால் கட்டப்பெற்றிருந்ததுமன்றி, கல்லில் செதுக்

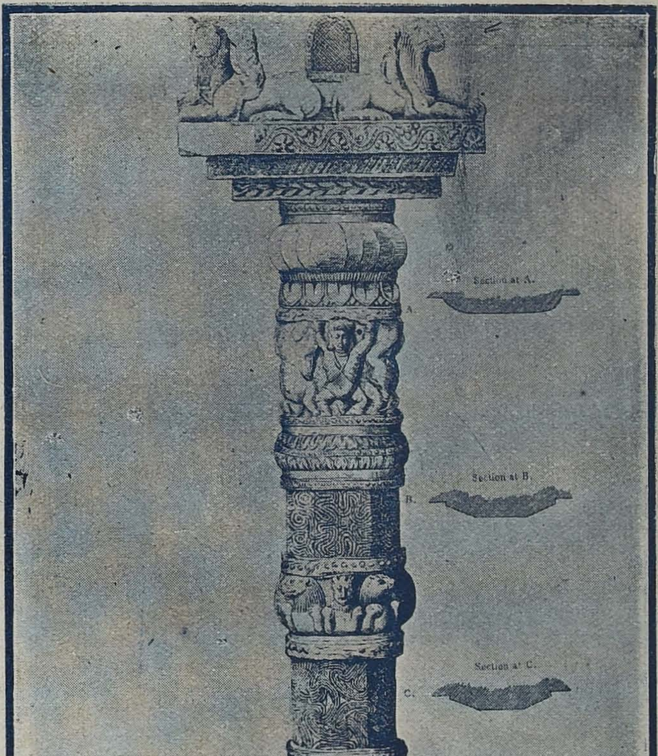

அமராவதிச் சிற்ப வேலை.

கின அற்புதமான சிற்பங்கள் இதில் நிறைந்திருந்தன. பிற்காலத்தில் பௌத்தநெறி இந்நாட்டில் நிலைகுலைந்துபோக, இந்த மடம் இடிந்துபோயிற்று. அதிலிருந்த விக்கிரகங்களையும், சித்திரப் பணிகளையும் வேறு வேறு இடங்களுக்குக் கொண்டுபோய், பல கண்காட்சிச் சாலைகளில் வைத்திருக்கிறார்கள். இப்போது மடமிருந்த சுவடுதான் பூமிமேல் காணலாம். இந்த அமராவதி நகர்க்குத் தானியகடகமென்று மற்றோர் நாமமுண்டு.

சிவகந்த மகாராஜன் யாகங்கள் பல நிறைவேற்றினான் என்றோம். அவைகளை நடத்த பற்பல கோத்திரங்களில் பிறந்து, நான்மறைகள் ஓதிய வேதியர்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கு பூமிதானம் செய்து, நாட்டில் குடியேற்றுவித்தான். அவர்களுக்குக் கொடுத்த தான சாசனங்கள் செப்புப் பட்டயங்களில் செதுக்கினது ஒன்று சில நாட்களுக்கு முன் பெல்லாரி ஜில்லாவிலுள்ள ஹீரஹடகள்ளியென்னும் கிராமத்தில் வசித்துவந்த ஓர் வணிகனிடமிருந்து அகப்பட்டது. இவ்வாறு அரசனிடத்திலிருந்து மானியம்பெற்ற அந்தணர்கள் தமிழ் நாட்டில் பெருகி, அங்கே ஆரியர் தொழுமுறைகளையும் ஆரிய மொழியிலுள்ள கலைகளையும் அம்மொழியில் பாண்டித்தியத்தையும் பரவச் செய்தார்கள். இந்த சாசனங்களைக் கொடுக்குமுறை யாதென்றால், முதலில் அரசன் தானம் செய்யத் தீர்மானித்து, மந்திரியிடமோ, சேனாதிபதியிடமோ, தன் ஆணையைத் தெரிவிப்பான். அவர் அதை இரகசியாதிகர்கள் என்னும் உத்தியோகஸ்தர்க்குச் சொல்வார். இவர் அதை சாஸ்திர முறையைப் பின்தொடர்ந்து ஓலையிலெழுதுவார். இவ்வாறு எழுதிய

சாசனத்தை ஆதியோடந்தமாய் அரசன் படித்துப் பார்ப்பான். பின்பு அதன்மேல் அரசன் முத்திரையை யிடுவார்கள். அச்சாசனத்தை அரசன் நீர்வார்த்துக் கொடுப்பான். பின்பு கம்மாளன் அதை ஓலையைப்போல் செய்த செப்புப் பட்டயங்களில் செதுக்கி அவைகளை சேர்த்துக் கட்ட ஒரு செப்பு மோதிரம் செய்து அதில் கோர்ப்பான். அம்மோதிரத்தின் மேல் அரசன் முத்திரையை யிட்டு மானியம்பெற்ற பிராமணர்களுக்குக் கொடுப்பார்.

மேற்கூறிய இரண்டு சாசனங்களிலிருந்து அக் காலத்தில் பல்லவ ராஜ்ஜியத்தில் நிகழ்ந்த அரசு முறைகளை அறியலாம். அம்முறைகளும் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் வேந்தர் நடத்திய முறைகளும் வேறே. பல்லவ ராஜ்ஜியத்தை இரட்டம், விஷயம், வட்டம், கிராமங்களாகிய பிரிவுகளாகப் பிரித்திருந்தனர். இப்பிரிவுகளை ஆள்வோர்க்கு இரட்டிகர், விஷயேசர், தேசாதித்தர், வாபதர் என்று பெயர்கள் உண்டு. இப்பெரும் பதவிகளை அரசகுமாரர்களும், சேனாதிபதிகளும் தான் பெறுவர். எப்பொழுதும் அரசரருகில் இருந்து எல்லா வியவகாரங்களையும் நடத்துவோர் அமைச்சரும், இரகசியாதிகரும்; நாட்டு வணிகத்திலிருந்தும் கடல் வணிகத்திலிருந்தும் இராஜாங்கத்துக்குச் சேரவேண்டிய வரிகளை வாங்கும் இடங்களுக்கு மண்டபங்கள் என்று பெயர்; அம்மண்டபங்களிலிருந்து வரி வாங்குவோரை மண்டபிகள் என்பர். நீர் நிலைகளையும், நீராட வருபவர்க்கு இடையூறுகள் வராமல் காப்போர்க்குத் தீர்த்திகர் என்று பெயர். காடுவனங்களைப் போற்றுவோருக்குக் குமிகர் என்பர். சேனாதிபதிகள் கீழிருந்து நிலைப்படையைச் சேர்ந்த போர்வீரர்களை

நாயக்கர் என்பவர் கவனிப்பார். சங்கரந்தகர்கள் நாட்டில் நாலா பக்கமும் அலைந்து ஆங்காங்கு நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை அரசர்க்கு அறிவித்து, அவர் ஆணையை மக்களுக்குத் தெரிவிப்பார்கள். இப்பலவித உத்தியோகஸ்தர்களின் பெயர்கள் எல்லாம் வடமொழிச் சொற்களே. இவ்வாறு செலுத்தின ஆளுகையின் ஏற்பாடும் வடமொழியில் எழுதியுள்ள அருத்த சாஸ்திரத்திலடங்கிய தண்ட நீதியை அனுசரித்து வடநாட்டில் வழங்கி வந்தவைகளே.

அரசர்க்குரிய நிலவரி, நிலத்தில் உண்டாகும் பயிரில் ஆறிலொரு பங்கு. இது தவிர பதினெண்வகைச் சிறு வருவாய்கள் இருந்தவையாகச் சாசனங்களினின்றும் தெரிய வருகிறது. அவைகளில் முக்கியமாவன:—அரசன் அரண்மனைச் செலவுக்கு வேண்டிய பால், தயிர் கொடுத்தல், அதிகாரிகள் நாட்டைச்சுற்றி வருங்கால் அவர்கள் பிரயாணம் செய்ய வண்டி, மாடு அனுப்புதல், அவர்களுக்குத் தங்க வீடும், தூங்கக் கட்டிலும், உண்ணச்சோறும், வழங்கச் செம்பு, தவலை, முதலியனவும் கொடுத்தல், அரண்மனைக்கு வேண்டிய புல், விறகு, கறியாய், பூ முதலியவை அனுப்புதல், அரசர்க்கு ஊழியம் செய்ய ஒவ்வொரு கிராமத்திலிருந்தும், கிராமப் பொதுச் செலவில் "வெட்டி" வேலைக்காரர் அனுப்புதல். இது தவிர, உப்பும் வெல்லமும் காய்ச்சுதல் அரசர்களது உரிமையே.

சிவகந்த மகாராஜன் காலத்தில் கச்சிப் பல்லவ ராஜ்ஜியத்துக்கும் மற்றைய நாடுகளுக்கும் வணிகம் மிகநடந்தது. 'பெரிப்லூஸ்' என்ற யவன (கிரேக்க) மொழியில் எழுதின ஓர் சிறு புஸ்தகத்தில் கமரா, பொதுகா, சொபத்மா என்ற

மூன்று துறைமுகங்கள் அப்போது இருந்தனவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. எப்பெயர்கள் மாறி இவ்வாறு யவன மொழியில் ஆயிற்றென்று தெரியவில்லை. ஆனால் இப்போது மகாபலிபுரம் என்று சென்னப்பட்டணத்துக்குத் தெற்கே இருக்கும் ஊர் இம்மூன்றில் ஒன்று. இத்துறைமுகங்களிலிருந்து கப்பல் வழியாய்ச் சிம்மளம், ஸுவர்ண பூமி, (இப்போது, பர்மா என்பார்), சாவகம் (ஜாவா) முதலிய தீவுகளுக்கும், சீனம் முதலிய நாடுகளுக்கும் வணிகம் நிகழ்ந்தது. பல்லவர் காலத்துக் காசுகள் அகப்பட்டவைகளில் தோணியைப் போல் சித்திரம் வெட்டியிருப்பதால் கப்பல் வியாபாரம் அதிகமாய் நடந்ததென்பதற்குத் தடையே இல்லை. அன்றியும், காஞ்சிபுரத்துக்கு அடுத்த கீழ் சமுத்திரக் கரையில் உரோமாபுரி நாணயங்கள் பூமியில் புதைந்து கிடந்து அடிக்கடி அகப்படுவதால், ஐரோப்பா கண்டத்துடனும் வணிகம் மிகவும் நடந்ததென்றும் அறியலாம்.

சிவகந்த மகாராஜன் காலம் யாது? இவனது சாசனங்களின் எழுத்துநடை, மொழிநடையையும் மற்றைய பல விஷயங்களையும் கருதி, கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இவன் ஆண்டிருக்க வேண்டும் என்று தெரிய வருகிறது. அப்போது தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் பலர் இருந்தார் என்றோம். அவ்வரசர்கள் பலரைப்புகழ்ந்து தமிழில் பாடின அகவல்கள் பல புறம், அகம் என்ற சங்கச் செய்யுள் தொகைகளில் உள; இவைகளில் பல்லவரைக் குறித்து ஒன்றுமேயில்லை. ஆகையால் ஆரிய முறைகளை அனுசரித்த இப் பல்லவர்களுக்கும் பழைய தமிழ் முறைகளையே பின் தொடர்ந்த பண்டைய தமிழ்மன்னர்களுக்கும் சம்பந்தம் அதிகமாக இல்லைபோலும்.

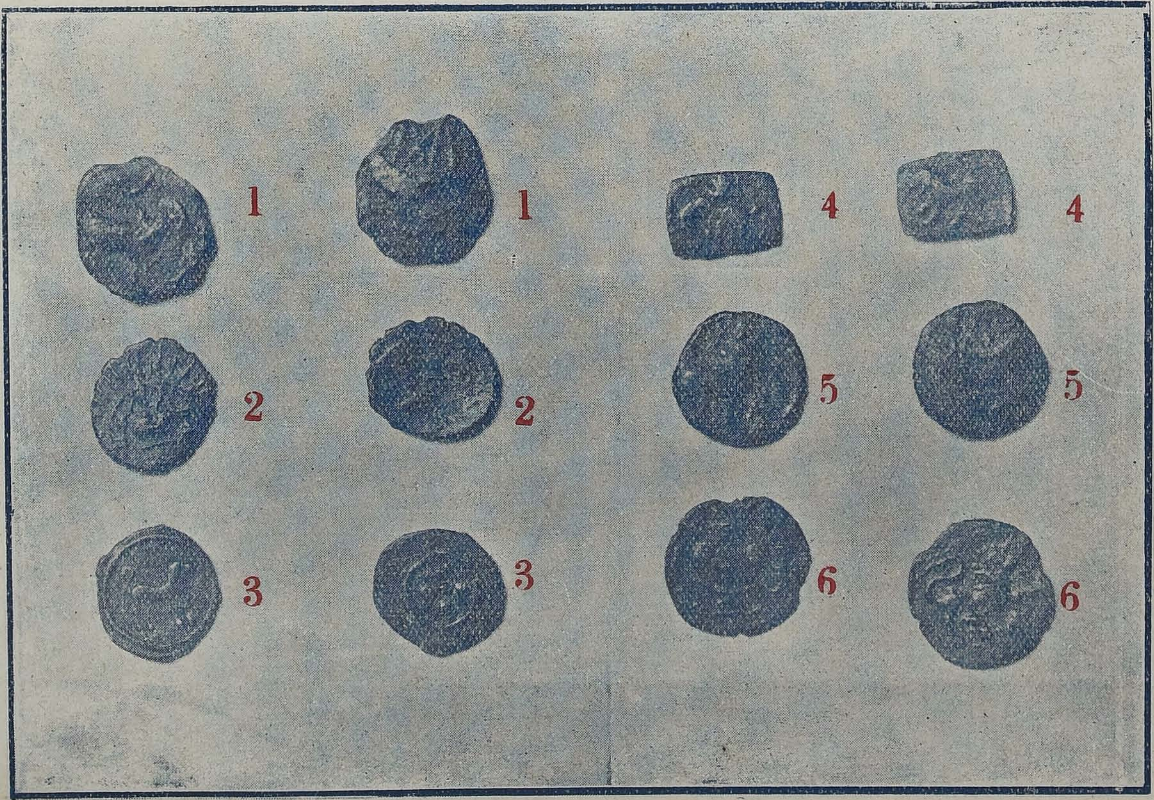

1 { காளை தோணி
2 { சங்கு காளை
3 { குதிரை சக்கரம்

யானை சிங்கம் } 4
காளை தோணி } 5
கும்பம் சிங்கம் } 6

பல்லவ நாணயங்கள்.

கதம்பர்.

கி. பி. 4-ம் நூற்றுண்டின் இறுதியில் கதம்பர் என்று ஒரு புதிய அரசகுலத்தார் தோன்றினர். இவர் தோன்றின கதையை அழகிய ஆரியக் காவிய மொழியில் ஓர் சாசனத்தில் எழுதி யிருக்கிறது:—

கதம்ப குலத்தில் சுருதி, சீலம், சௌசம், முதலிய நற்குணங்களால் அழகுபெற்ற ஸ்ரீமான் மயூரசர்மன் என்னும் பிராமணோத்தமன் இருந்தான். அவன் குருவான வீரசர்மனுடன் பல்லவேந்திரபுரியான காஞ்சீபுரத்தை அடைந்து, சகல சாஸ்திரங்களைப் படிக்க ஆவலுடன் ஒரு கடிகையில் யாசகம் செய்து பிழைக்கும் மாணவனைப் பிரவேசித்தான். அங்கே ஒரு பல்லவக் குதிரை வீரனுக்கும் இவனுக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று; அப்போது தீவிரமாய்க் கோபம் கொண்டு பின்வருமாறு ஆலோசித்தான்:— ஐயோ, கலியுகத்தில் க்ஷத்திரியத்தைவிட பிராமணத்துவம் எவ்வளவு இளைத்துப் போய்விட்டது. குரு குல வாசம் செய்து வேத சாகையை அத்தியயனம் செய்தவனுக்குக் கூட அரசன் தயையன்றி, பிரமசித்தி கிடையாமல்இருந்தால் இதைவிடத் துக்கம் உண்டா? ஆகையால் சமித்து முதலிய யாகப் பொருள்களை வழங்கவல்ல கைகளால் உலகை வெல்ல ஒளி தரும் வாளை உறையிலிருந்து உருவினான். பல்லவேந்திரர் நாட்டு எல்லை காப்போரை உடனே ஜயித்து ஸ்ரீசைலம் என்கிற ஸ்ரீ பர்வதத்தைச் சுற்றியுள்ள புகுதற்கரிய அடவிகளைக் கைப்பற்றினான். தமிழ் நாட்டுக்கும் தெலுங்கு நாட்டுக்கும் நடுவிலுள்ள வடுக வழி என்பதின் அரசனை

பெரும்பாண மன்னனேயும் வேறு வேந்தரையும் தனக்குக் கப்பங் கட்டச் செய்தான். பல்லவேந்திரர் முகம் வாடு மாறு இவ்வீரத்தொழில்களைப் பூஷணமாய்ப் பூண்டு விளங் கினன். பல்லவர் நாட்டை அடிக்கடி கொள்ளையடித்தான். அதனுல் கச்சி நகர்க் காவலர்கள் பெரும் படையுடன் அவ ஞேடு யுத்தம் செய்யப் புறப்பட்டு வந்தார்கள். பல்லவர் சேனே இரவில் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதும், கரடுமுர டான இடங்களில் தங்கியிருக்கும்போதும், மயூரசர்மன் அதைப் பருந்துபோல் வந்து அடித்தான். இவ்வாறு தன் தோள்வலியைக் கொண்டு பல்லவர் பலத்தைக் குறைக்க, அவர் இவன வீரத்தையும் குலத்தையும் கருதி, இவனேக் கெடுப்பது நல்லது அல்ல என்று நிச்சயித்து, இவ னுடன் சிநேகம் செய்தார். பின்பு மயூரசர்மன் காஞ்சி புர அரசர் மற்றவர்களோடு செய்த போர்களில் அவர் பக் கத்தில் துணையாயிருந்து செய்த வீரத்தொழில்களைக் கண்டு, களித்து, பல்லவர் தங்கள் கரபல்லவங்களால் அவ னுக்குப் பட்டபந்தம் செய்தார். இவ்வாறு உண்டான கதம்பராஜ்ஜியம் கன்னட நாட்டில் விரைவாய் உயர்ந்தோங் கத்தொடங்கிற்று. பல்லவர் வலியும் நாளடைவில் குன்ற ஆரம்பித்தது.

கரிகால் சோழன்.

கி. பி. 4-ம் நூற்றுண்டில் உறையூரில் கரிகால் சோழன் என்னும் வீரன், சோழ நாட்டுக்கு அரசனுனன். சேரர், பாண்டியரையும், சிம்மள அரசரையும் போரில் தோற்கடித் துப் பெரும்புகழ் பெற்றுக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைத் தன் தலே நகராயாக்கினன். அப்போது காஞ்சீபுரத்தில்

திரிநயனப் பல்லவனென்றும், திரிநேத்திரப் பல்லவனென்றும் முக்கண்டிப் பல்லவனென்றும் மூவ்விதப் பெயர்கள் உள்ள அரசன் ஆண்டுவந்தான். பல்லவ நாட்டுக்கு வடக்கில் விஜயாலயன் என்பவன் சளுக்க ராஜ்ஜியத்தை ஸ்தாபித்துத் திரிநயனப் பல்லவனையும் தோற்கடித்தான். கதம்பர், சளுக்கர் இவ்விருவருடன் போர்புரிந்து கைசளைத்திருந்த பல்லவ அரசனைக் கரிகாலனென்னும் பெரும் வீரன் இலகுவாய் ஜயித்து, கச்சி நகரைக் கைப்பற்றினானென்றால் விந்தையாகுமோ? கரிகாலன் கச்சி நகரக்காவலனாய், அங்கிருந்த கோயிலைப் பொன்னால் புதுப்பித்தான். தொண்டை மண்டலத்தை தன் வசமாக்கினான். இளந்திரையன் என்பவனைத் தன கீழ்க் குறுநிலமன்னனாய்க் காஞ்சீபுரத்தை ஆள நியமித்தான். இவ்விளந்திரையனைப் பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கடியலூர் உருத்ரங்கண்ணனார் பாடியிருக்கிறார்.

பல்லவ மன்னர் கச்சிமாநகரில் ஆண்ட இம்முதற் காலத்தில் ஆரியமொழிப்பயிற்சி, ஆரிய முறைகள் முதலியவை தொண்டை மண்டலத்தில் நுழைந்தன என்றோம். இதற்கு அத்தாக்ஷி அக்காலத்துத் தமிழ் மன்னர்க்கு வடமொழிப் பெயர்களன்றி தமிழ்ப் பெயர்களாயிருந்ததே ஒன்றாகும்.

இப்பெயர்களில் சில:— நெடுமானஞ்சி, நல்லியக் கோடம், கோப்பெருஞ்சோழன், செங்குட்டுவன், உருவப் பஃறேரிளஞ்சேட் சென்னி, ஓய்மான் வில்லியாதன்.

தவிரவும் அக்காலத்தில் இயற்றின தமிழ்ச் செய்யுள்களில் ஆரியச் சொற்கள் மிக அரிதாய்த் தான் கிடைக்கும். பாட்டுகளில் மொழிக்கோர்வையும் நடையும் யாப்

பும் தனித்தமிழ் வழிகளேயன்றி, பிற்காலத்திய காவியங்களைப் போன்று வடமொழி வழிகளைப் பின்பற்றினவை இல்லை. நூல்கள் பாடினோரிலும் அந்தணர் சிலரே ஒழிய, பலர் இரார். கரிகாலன் கச்சிப்புரவலனான பின்பு, ஆரிய முறைகள் தமிழ்நாட்டில் அதிகமாய்ப் பரவின. கரிகாலனே ஆரிய வேள்விகள் செய்ததாய் புறம் எண்ணும் தொகையிலிருக்கும் சில பாக்களால் தெரியவருகிறது. கரிகாலன் காலத்துக்குப்பின் மதுரையில் ஆண்ட பாண்டியன் ஒருவனுக்கு பல்யாகசாலை முதுக்குடுமி என்று பெயர். இவ்வாறு தமிழரசரும் ஆரிய வேள்விகளை நடத்த ஆரம்பிக்க தமிழ்நாட்டில் அந்தணர் அதிகரிக்கலாயினர்.

சமய நிலை.

ஆரிய வேள்வி என்றால் என்ன? தமிழர் வேள்விக்கும் அதற்கும் வேற்றுமை என்ன? ஆரியர் கொள்கைப்படி அக்கினியானவன் தேவர்க்கு வாய் என்பதும், அதனால் எத்தேவர்க்கும் எவ்விதப் பொருளைக் கொடுத்தாலும் அதை அக்கினியில் இட்டு நெய்யை ஆகுதி செய்யவேண்டுமென்பதும், அப்படி ஹோமம் செய்யும்போது வேதமொழியில் மந்திரங்கள் ஓதவேண்டுமென்பதுமே. தமிழர் முறையே அவ்வாறல்ல. திருமுருகாற்றுப்படை என்று நக்கீரர் இயற்றிய பாட்டில் ஆரியர் முறைகள் இந்நாட்டில் பரவுமுன் தமிழர் முருகனைத் தொழுத முறையைப்பற்றிப் பாடியிருக்கிறது. அது எவ்வாறெனின்:—சிறிய தினையரிசியைப் பூக்களோடே கலந்து வைத்து, மறியை யறுத்து, கோழிக்கொடியோடே அவ்விடத்தை நிற்கும்படி நிறுத்தி, நெய்யோடே வெண்சிறு கடுகையும் அப்பி, அழகிய மலர்களைத்தூவி, இரண்டு துணிகளை உள்ளொன்றும் புறமொன்றுமாக உடுத்து சிவந்த

அமராவதிச் சிற்ப வேலை.

நூலினால் கையிலே காப்பு கட்டி, வெள்ளிய பொரியைத் தூவி, கிடாவின் உதிரத்தோட பிசைந்த வெள்ளரிசியைச் சிறு பலியாக இட்டு, சிறிய பசு மஞ்சளோடே நறிய சந்தன முதலியவற்றையும் தெளித்து, பெரிய குளிர்ந்த செவ்வலரி மாலையையும் வேறு குளிர்ந்த மாலைகளையும் அறுத்துப் பூங் கோயிலாகத் தூக்கி, ஊர்களினின்று பசியும் பிணியும் பகை யும் நீங்குக என்று வாழ்த்தி, நறிய தூபங்கொடுத்து பல்லி யங்களை ஒலித்து, பாட்டுகளைப்பாடி, உதிரமளைந்து சிவந்த தினையரிசியினையும் பரப்பி வேலனைத் தொழுதார்கள். இப் போதும் அந்தணர் முறையில் பூஜை நடக்காத கோயில் களில் சற்றேறக்குறைய இவ்வாறே தேவர், தேவிகளைத் தொழுகிறார்கள்.

இவ்விருமுறைகள் தவிர சமணர் நெறி, பௌத்தர் நெறி இவையிரண்டுங்கூட தமிழ் நாட்டில் அப்போது மிகப் பரவி யிருந்தன. பௌத்தர் அமராவதியில் பெரிய மடம் கட்டிக்கொண்டு வசித்தனர் என்று முன்னரே கூறினோம்.

தமிழ் நாடு முழுவதும் உள்ள மலைக்குகைகளில் சமணர் பலர் குடியிருந்ததற்கு அடையாளங்கள் பல உள. கரிகா லனுக்கு முன்வாழ்ந்த சோழ அரசர் சிலர் சமண நெறியைத் தழுவினதாகத் தெரியவருகிறது. சமணரும், பௌத்தரும் கொல்லாவிரதங் கொண்டவர்கள். ஆகையால் அவர் வேள்விகளெல்லாம் கூடாதெனவும், அறம் பயில்வதே வீடு பெறுவதற்கு உதவும் எனவும் கொண்ட கொள்கையினர். இந்நெறிகள் தவிர, இந்திரன்கோயில், பலதேவன் கோயில், விஷ்ணுகோயில், சிவன் கோயில்களும் நாட்டில் பல தோன்றின.

இவ்வாறு பலவித வழிபாடுகள் ஒரே காலத்தில் இருந்தன என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தில் இந்திரவிழவூரெடுத்த காதையில் செவ்வையாய்ச் சொல்லி யிருக்கிறது. காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் ஓர் மூலையில் நோயாளிகள் நோய் தீருமாறு ஒரு திருப்பொய்கையை வலஞ்செய்து தொழுது அதில் நீராடினார்கள். பித்தரும் பேய் பிடித்தாரும் விஷப் பல் தீண்டினவர்களும் அத்துயர்களை நீக்குதற்கு மற்றோர் புறத்தில் நாட்டியிருந்த நெடுங்கல்லைச் சூழவந்து தொழுதார்கள். பூதச்சதுக்கத்தில் கணவனை வசியஞ் செய்ய விரும்பின பெண்களும், அரசரைத் தாழ்வாக எண்ணும் அமைச்சரும், பிறர் மனைவியை விரும்பின துஷ்டர்களும், பொய் சொல்வாரும், இவர்கள் என் கைப்பாசத்தில் அகப்படுவர், அகப்பட்டவுடன் அவரை அடித்து உண்பேனென்று கூறுமாறு நின்ற ஒரு பூதத்துக்குச் சிலர் பலியிட்டார்கள். வெள்ளி ஐராவதமும், ஐராவதக் கொடியும், மரகதமும் வைரமும் இழைத்த பலகையும், பவழத்தூண்களுள்ள திண்ணைகளுமுடைய வீடுகள் நிறைந்து, மகரதோரணங்கள் கட்டின வீதிகளில் மக்களெல்லோருங்கூடி அரசனைவாழ்த்தி காவிரிச்சங்கமத்துறையில் நீரைப் பொற்குடத்திலேந்தி, இந்திரனுக்குத் திருமஞ்சன மாட்டி விழாமுடித்து, அத் தேவனை அவன் கோயிலுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். ஆறுமுகவேள் கோயிலிலும், வெண்குடையையுடைய வாசவன் கோயிலிலும் பலர் தொழுதார்கள். மற்றோர் பக்கத்தில் பிரமன் வாயிலிருந்து எழுந்த வேதங்களிற் சொல்லியுள்ள நெறிப்படி ஹோமங்கள் நிகழ்ந்தன. அருகர் பள்ளி, புத்தர் பள்ளி, முதலியவற்றில் அறமும், புராணமும் போதித்தனர். இவ்வகைப் பலவாறான சமயங்கள் ஒரூரிலிலே நிறைந்திருந்தன.

கோயில்கள்.

இந்தக் கோயில்கள் செங்கல், சுண்ணும்பு, அல்லது களி மண்ணுல் கட்டின சுவர்களையுடையன. மற்றைய பாகங் களெல்லாம் மரத்தால் செய்யப்பட்டவை. இக்காலத்தில்கூட மலையாளத்தில் மரத்தாலான ஆலயங்கள் பல உண்டு. அவை களைப்போன்றே அக்கோயில்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். மேற்கூறிய கோயில்களெல்லாம் மரத்தினுலும், சுட்ட மண்ணி னுலும் கட்டிய கட்டிடங்கள். ஆகையால் மூன்னூறு நானூறு ஆண்டுகளுக்குமேல் நில்லா. ஐந்நூறு வருஷங்கள் சென்ற பின், இருந்த சுவடில்லாமல் போய்விடும். ஆகையால் இப் பண்டைய கோயில்களை இக்காலத்தில் காணமுடியாது.

அப்போது தமிழ் மன்னர் கோயில்களுக்கு நிலமாவது வேறுவிதமான பொருள்களையாவது, தானம் செய்தாரோ, இல்லையோ, என்று அறிவதற்கு இடம் இல்லை. நீர்வார்த்துத் தத்தம் செய்வதும், பின்பு செப்புப்பட்டயத்தில் தான சாச னம் எழுதிக் கொடுப்பதும் ஆரிய முறையென்றே தோன்று கிறது. ஈராயிர வருஷங்களுக்கு முன்னர் எழுதிய தரும சாஸ்திரங்களில் இம்முறையை விரிவாய்ச் சொல்லியிருக் கிறது. அக்காலத்திய தமிழ் நூல்களிலோ இதைப்பற்றி ஒன் றும் காணேம். அன்றியும் தென்னுட்டில் இதுவரையில் அகப்பட்டிருக்கும் பழய சாசனங்களெல்லாம் பிராகிருதத்தி லாவது, ஸம்ஸ்கிருதத்திலாவது எழுதியவையும், பல்லவர் கொடுத்தவைகளுமாய் இருக்கின்றன. இதற்கு உதாரணமாக சிவகந்தன் காலத்துக்குப் பின் ஆண்ட பல்லவகுலத்தவன், விஜய கந்தவர்மனது மகனுன விஜயபுத்தவர்மனுடைய பெண் சாதியும், புத்தியங்குரன் என்னும் இளவரசன் தாயுமான

சாருதேவியென்பவள் ஏறக்குறைய கி. பி. 300-ம் ஆண்டில் தலூரத்தில் உள்ள கூளிமகாதாரகம் என்ற நாராயணன் கோயிலுக்கு ஒரு நிவர்த்தனம் (இருநூறு சதுரமுழம்) அளவுள்ள நிலத்தைத் தானம் கொடுத்த சாசனம் அகப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் தென்னிந்தியாவில் கோயிலுக்குக் கொடுத்ததாக அகப்பட்ட சாசனங்களில் மிகப்பழையது. இதனுல் கி.பி. மூன்ரும் நூற்ருண்டிலேயே தென்னிந்தியாவில் விஷ்ணு கோயில்கள் இருந்தன என்று நிச்சயமாய்த் தெரிய வரும்.

இக்காலத்தில் இந்திய சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்வோரென்ற சிலர், கோயில்களும், விக்கிரகாராதனமும் கொஞ்ச காலமாய்த் தான் நம்முடையதேசத்தில் உண்டாய்ப் பரவின என்று எழுதியிருக்கிருர்கள். இது சரியல்ல. ஆரிய வேள்விகளைப்பற்றியே சொல்லும் வேதங்களிலும், வேதத்தைச் சார்ந்து பிறந்த நூற்களிலும், கோயில்களைப்பற்றிச் சொல்வதற்குக் காரணமில்லை. கோயில்பூஜை ஆகம நூற்களைப் பின்பற்றிப் பிறந்தது. இவ்வாகம நூற்கள் பிறந்த காலம் இன்னதென்று தெரியாது. அன்றியும் கி. மு. 5, 6 நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னுல் உண்டான நூற்களில் விக்கிரகங்களைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. உதாரணமாக, வடமொழி இலக்கணத்தைச் சூத்திரமாய்ச் செய்த பாணினியினது காலத்தில் சிறு விக்கிரகங்களை வீடுகளில் பூஜைக்கு மக்கள் வைத்திருந்ததாகத் தெரியவருகிறது; எனெனில், பாணினி சூத்திரமொன்றில், 'சிவ' என்னும் மொழி, தோடுடைய செவியன் விடையேறுவோனுகிய சிவபெருமானையும், 'சிவக' என்னும் மொழி அக்கடவுளது விக்கிரகத்தையும் குறிக்குமென்று குறித்திருக்கிறது. விக்கிரகாராதனை எவ்வளவு பரவி

யிருந்தால் அதைப்பற்றி மொழி இலக்கணத்தில் குறிக்க இடமுண்டாகும்? இது நிற்க, கி. மு. நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், மகத ராஜ்ஜியத்தில் ஆளத்தொடங்கின மௌரிய அரசர்கள் புதிய விக்கிரகங்களைச் செய்வித்து, புதிய கோயில்களைக் கட்டி உற்சவங்களை நடத்தி காணிக்கைகள் வாங்குவதால் மிகுந்த செல்வம் தேடினார்கள் என்று மகா மந்திரி சாணக்கியன் இயற்றின அர்த்த சாஸ்திரத்திலிருந்து விளங்கும். ஆகையால் ஈராயிரத்தைந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னரே பலவித கோயில்கள் இந்நாட்டிலிருந்தன வென்பதற்குத் தடை யொன்றும் இல்லை. எனினும் அக்காலத்தியக் கோயில்கள் சின்னஞ்சிறியவைகளாய்த் தான் இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போது கருப்பக்கிருகம் என்பதை விடப் பெரிதாய் கோயில் இருந்திராது என்று நினைக்கலாம்.

மக்கள் நிலை.

அக்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் மனக்களிப்பு மிகுந்து, நல்லுண்டி உண்டு, மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்ததாகத் தெரிய வருகிறது. முடத்தாமக் கண்ணியார் என்னும் புலவர் கரிகாலனைக் குறித்துப் பாடிய பொருநராற்றுப் படையில் அவ் வேந்தன் பாணரைப் போற்றின வகையைச் சொல்லி யிருக்கிறார். அதைக் கவனித்தால் மக்கள்நிலை செவ்வையாய்ப் புலப்படும். பாணர் என்பார் இசை பாடுவோர். யாழைத் தூக்கிக்கொண்டு மன்னரிடம் மரியாதை பெறுமாறு போவர். அரசர் அவரை அருந்தோழரைப் போல் பேணுவர். மேற்கூறிய நூலில் பாணர் சொல்கிறார்:—அறுகம்புல்லால் திரித்த பழுதையைத் தின்ற செம்மறிக்கிடாவினது அழகியதும், பருத்ததுமான துடையினது மேல்பாகத்தை நெகிழ வெந்

ததனை விழுங்கு என்று பலமுறை அரசன் சொன்னான். இருப்புக் கோலில் கொழுத்த இறைச்சிகளைக் கோர்த்துச் சுட்ட கொழுவிய பெரிய தசைகளை வாயிடத்தே இடது புறத்திலும் வலது புறத்திலும் ஒதுக்கி வெம்மையை ஆற்றித்தின்று, புழுக்கின இறைச்சியையும் சூட்டிறைச்சியையும் யாங்கள் இனிவேண்டோம் என்றோம். பின்பு வெவ்வேறு வடிவினையுடைய இனிய பண்ணியாரம் கொண்டு வந்து அவற்றைத் தின்னும்படி எங்களை யிருத்தினான். சுருதி குறையாத சிறிய யாழைத்தாங்கி, ஒள்ளிய நுதலினை யுடைய பாடியாடுவோர் மத்தளத்தினது தாளத்திற்குப் பொருத்த ஆடும்படி, மகிழ்ச்சி தரும் கள்ளை உண்ணுதலிலே பல நாளைப் போக்கினோம். ஒரு நாள் சோற்றைக் கொள்வாயாக என்று வேண்டிக் கொண்டான். முல்லை அரும்புபோல் வரியற்ற இடைமுறியாத அரிசி விரலென்னும்படி நீண்டு ஒன்றோடொன்று சேராத சோற்றையும், பாலைப் பொரித்து அதனோடு கூட்டிய பொரிக்கறிகளையும், புளிக்கறிகளையும் கழுத்து வரையில் நிரம்பும்படி விழுங்கினோம். அரசனை விடாது இனிதாக இருந்து, இரவும் பகலும் இறைச்சியைத் தின்றதால் எங்கள் பற்கள் கொல்லை நிலத்தே உழுத கொழுவை ஒப்ப முனை மழுங்கி, இளைப்பாற இடம் பெறாதே இவ்வுணவுகளை வெறுத்தோம். இனி மீண்டு எம்முடைய பழைய ஊரிடத்தே செல்வோமென, யானைக் கன்றுகள், ஊர்திகள், ஆடைகள், அணிகலங்கள், முதலியவற்றை வாரிக்கொடுத்தான்.

பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் சோழநாட்டின் நிலையைப் பற்றிப் பின் வருமாறு சொல்கிறார்:— சோழ நாட்டில் உள்ள களமர்கள் அரித்து வடித்த, முதிர்ந்த

விரும்பத்தக்க கள்ளை ஆமையிறைச்சியுடன் உண்டு, களிப்பார்கள். கொழுப்பு நிறைந்த ஆரால்மீனைச் சுட்டுப் பக்குவப் படுத்தி, கன்னத்திலே அடக்கிக்கொண்டு, கள்ளுண்ட மயக்கத்தினால் மயங்கிக் கிடப்பார்கள். அவ்வூரில் ஒவ்வொரு நாளும் பெரும் விழாவாய்த்தானிருக்கும். நாளும் புதுவருவாய் வந்து கொண்டே யிருக்கும் பாணர் பசியைப் போக்கும் நல்ல உறையூர் அது.

மக்கள் இவ்வாறு ஊனும் கள்ளும் உண்டு, ஆடிப் பாடிக் களித்திருந்தா ரெனினும், உலக வாழ்க்கையைத் துறந்த முனிவர் அக்காலத்தில் இல்லாமலில்லை. பத்துப்பாட்டில் முதலாவதான திருமுருகாற்றுப்படையில் துறவிகளைப் பின் வருமாறு வருணித்திருக்கிறது:— மரவுரியினாலான உடையை உடையவர்; அழகிய வலம்புரிச் சங்கினை யொக்கும் வெள்ளிய நரைமுடி யுடையவர்; அழுக்கற விளங்கும் வடிவுடையவர்; மான் தோலைப் போர்த்த சதை வற்றின மார்பினின்று எலும்பு எழுந்து தோன்றும் உடலையுடையவர்; பகல்கள் பலவற்றை உண்ணாமல் கழித்தவர்; நெடுங்காலப் பகையை நீக்கின மனத்தவர்; கற்றோராலும் சிறிதேனும் அறியப்படாத அறிவினர்; கற்றோருக்குத் தாம் எல்லையாகிய தலைமை யுடையவர்; ஆசையையும் கடுஞ்சினத்தையும் போக்கிய தோற்றத்தினை யுடையவர்; வருத்தம் ஒரு சிறிதும் அறியா இயல்பினை யுடையவர்; துயரமில்லாத் தோற்றமுடையவர்.

அக்காலத்தினர் மக்கள் கடமை எது என்று நினைத்திருந்ததைப் பொன்முடியார் என்ற பெண்புலவர் மிக அழகிய முறையாய் ஒரு செய்யுளில் சொல்லியிருக்கிறார். அதன் பொருளென்னெனில்:— குழந்தையைப் பெற்று

வளர்த்தல் என்னுடைய கடமையாகும். குணத்திலும் அறிவிலும் சிறந்த சான்றோனாக ஆக்குதல் தந்தையினுடைய கடமையாகும். வேல் முதலிய ஆயுதங்களைச் செய்து தருதல் கொல்லனுக்குக் கடமையாகும். கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்த ஒருவனுக்கு நல்ல நிலையை அளித்தல் அரசனது கடமையாகும். என் மகனுக்குக் கடமையோ, வேற்றரசர் போர்தொடங்கிய காலத்தில் பிரகாசம் பொருந்திய வாளைக் கையில் தாங்கிப் பகைவர்களது யானை முதலிய படைகளைத் துமித்து வெற்றி பெறுதலாம்.

நாட்டுநிலை.

சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானைத் தலைவனாக வைத்துக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடின பட்டினப்பாலையில் அக்காலத்தில் சோணாடு இருந்த நிலையை மனதில் பதியுமாறு பாடியிருக்கிறார். அதிலிருந்து சில விஷயங்களை எடுத்துக் கூறுவோம்:— நீர்த்துளியை உண்ணும் வானம்பாடி தேம்பும்படி மேகம் மழையைப் பெய்தலை விட்டு விட்டாலும், தான் மாத்திரம் தவறாமல் காலந்தோறும் குடகுமலையில் புறப்பட்டுக் கடல் செல்லும் காவிரியினது நீர்பரந்து பொன்னைக் கொழிக்கும் தன்மையது சோணாடு. அதனது கழனிகளில் குலைகளையுடைய தெங்கும், வாழையும், பனையும், காயையுடைய கமுகும், மணநாறும் மஞ்சளும், இனமான மாமரமும், அடி பரந்த சேம்பும், முளையினையுடைய இஞ்சியும் எப்போதும் விளையும். பசிய கரும்பின் கமழும் பாகைக் காய்ச்சும் கொட்டிலின் நெருப்பின் புகை சுடுகையினாலே அழகு கெட்டு நீண்ட நெய்தற்பூ நிலத்தின் மேல் வாடும். நெற்கதிரை

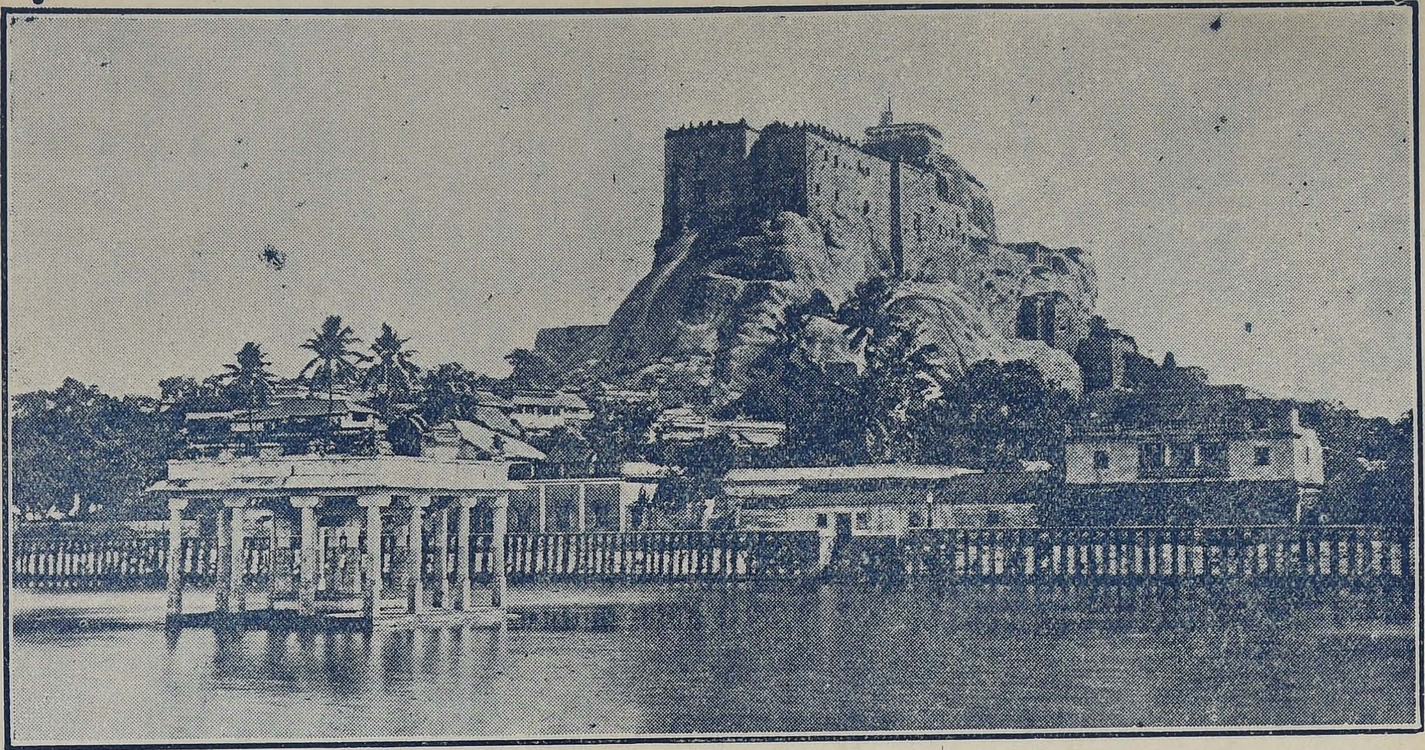

திருச்சிராப்பள்ளி மலை.

யுண்ட எருமைக் கன்றுகள் நெற்கூட்டின் நிழலில் உறங்கும். பாக்கங்களில் அகன்ற வீடுகள் உண்டு. வீட்டின் முற்றங் களிலே நெல்லை உலரவைத்திருப்பார்கள். சிறுமிகள் அந் நெல்லை கோழிகள் உண்ணாது காவல் காப்பார்கள். கோழி களை ஓட்டுவதற்கு அச்சிறுமிகள் தங்கள் காதில் அணிந்து கொண்டிருக்கும் ஆபரணங்களை வீசி எறிவார்கள். சிறு பையன்கள் மூன்று சக்கரங்களையுடைய தேர்களை உருட்டி விளையாடுவார்கள். அவ்வாறு அத் தேர்களை அப் பையன் கள் இழுத்துக்கொண்டு வரும்போது பெண்கள் எறிந்த காதணி ஆபரணங்கள் உருளையை உருளாமல் தடுக்கும். சோழநாட்டில் ஊர்கள் ஒன்றிற்கொன்று நெருங்கி யிருக்கும். வெண்மையான உப்பை விற்பனை செய்துவிட்டு அதற்குப் பதிலாக நெல்லை வாங்கி நிறைத்த படகுகள் வரிசையாய் நிற் கும். அப் படகுகள் நிற்பதைப் பார்த்தால் குதிரைகளை வரிசை வரிசையாய்க் கட்டியிருப்பது போன்றிருக்கும். தோப்புகள் பல அங்கே உண்டு. அத் தோப்புகளையடுத்துப் பூஞ்சோலைகள் உண்டு. பலவகையனவான மலர்கள் நிறைந்த தடாகங்கள் உண்டு. கதவுகளில் புலியின் வடிவங் கள் செதுக்கி யிருக்கும். மதில்களில் இலக்குமியின் திருவுருவம் தீட்டப்பெற்றிருக்கும். சமையல் செய்யும் இடத்தில் சோறுவடித்த கஞ்சியானது ஆறுபோல் பெருகி யோடும். தவ ஒழுக்கத்தையுடைய சமணர் பள்ளிகள் பல வுண்டு. பௌத்தர் பள்ளிகளும் பல உண்டு. சுங்கங்கொள் வோர் இரவும் பகலும் விழித்திருந்து சுங்கங்கொள்வர். சுங்கச் சாவடிகளில் மூட்டைகளின்பேரில் சோழன் புலி முத்திரையை வைத்து வெளியே அனுப்புவார்கள். இன் னும் இவைகள்போன்ற பல சிறப்புகளையுடையது சோழன் தலைநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

இலக்கியநிலை

இம் முதற்காலத்துப் பல்லவர் மன்னர் பெயராவது, அவரைப்பற்றி யாதொரு மொழியாவது, அக்காலத்துத் தமிழ்ச் செய்யுள்களில் கிடையாது. ஏனெனில் வடநாட்டிலிருந்துவந்த பல்லவர் தம்முடைய பிராகிருத மொழியையே மொழிந்து, தம்முடைய ஆரிய நெறிகளையே பின்தொடர்ந்தாரே அன்றி, தமிழரோடு கலந்து வாழவில்லை. தமிழ் பயிலவுமில்லை. தமிழ்க் கவிகளை ஆதரி[illegible] படி[illegible]லை. ஆனால் அக்காலத்திலும் அதற்[illegible]யும், பிறைபோன்[illegible] கவிகளும் ஏனைய நூலாசிரியர்களு[illegible]ல் வந்[illegible]கள். [illegible]ழ்வேந்தர் புலவர்களை ந[illegible] நடத்தி வந்தாரென்று முன்பே சொன்னோம். [illegible]ம் மன்னர் அறத்தைத் தவிர்த்து நடந்தபோது, புலவர் அறிவுமொழிகளால் அவர்களின் தவறைக்காட்டி, அவர்களுக்கு நன்மதிகூறி, சீர்திருத்தினார் என்று **புறம்**என்னும் தொகைநூலிலிருந்து தெரியவருகிறது. இதற்கு உதாரணமாக, கோவூர் கிழார் ஆகிய பெரும் புலவர், சோழன் நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் போர்புரிந்த காலத்தில் சொல்லிய விஷயம் கவனிக்கத்தக்கதாகும். உங்கள் இருவரில் ஒருவனாயினும் சேரர்க்குரிய பனைப்பூமாலையைச் சூடிக்கொள்ளவில்லை. அல்லது பாண்டியர்க்குரிய வேப்பம்பூமாலையைச் சூடிக்கொண்டிருக்கவில்லை. இருவரும் சோழர்க்குரிய ஆத்திமாலையைச் சூடிக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள். அன்றியும் இருவர் போர்புரியும்போது இருவரும் வெல்வது இயற்கையல்ல. ஒருவர் தோல்வியுறவேண்டும். யார் தோற்றாலும் சோழன் தோற்றான் என்ற பெயர் தப்பாமல் வரும். ஆதலால் குடிப்பெயரைக் காக்கும்பொருட்டு போரை ஒழியுங்கள், போரை ஒழியுங்கள், என்று கூறியுள்

ளார். இச்செய்தி அரசர்க்கும் அறிஞர்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை நன்குகாட்டும். இதைவிட ஒரு அரசனுக்கு எவ்வாறு புத்தி புகட்டக்கூடும்?

பாண்டிய மன்னர் புலவர் சங்கங்களை ஏற்படுத்திக் கவிகளை ஆதரித்தார். இத்தகைய சங்கங்கள் மூன்று இருந்தன என்று பிற்காலத்திய உரையாசிரியர் எழுதியிருக்கின்றனர். மு[illegible]ங்கக் காலத்தில் பிறந்த நூல்களெல்லாம் அழிந்[illegible]ரியர் இயற்றிய அகத்தியம் என்ற [illegible]க்க [illegible] மேற்கோள்கள் மட்டும் பிற்காலத்திய நூல்களில் அக[illegible]கின்றன. அவ்வாறே இடைச் சங்க நூல்களில், — தோல்காப்பியமென்ற இலக்கணம் தவிர மற்றையவை ஒன்றும் இப்போது அகப்படவில்லை. தொல்காப்பியமும் இப்போது நாம் வழங்கும் நூலோ, அல்லது இதைவிட மிகுந்திருந்ததோ, குறைந்திருந்ததோ என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்ல வழி ஒன்றும் இல்லை. கடைச் சங்கச் செய்யுள்களில் பல அகப்பட்டு அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். அவைகளில் முக்கியமானவைகள் பத்துப் பாட்டு, அக நானூறு, புற நானூறு முதலியவைகள். இவைகள் கி. பி. 400-க்கு முன்னரே பாடப்பெற்றவைகளென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

வடமொழிச் சொற்கள், அலங்கார சாஸ்திரம், யாப்பு முறை, இவைகளின் உதவியின்றி தனக்குத் தானே தமிழ்ச் செய்யுள் உண்டாய் உயர்ந்தோங்கிற்று. ஆகையால் சங்கச் செய்யுளில் ஆரியச் சொற்கள் சிலவே தான் காணப்படும். திருமுருகாற்றுப்படையில் 317 வரிகளில் 60 வடமொழிச் சொற்களுக்குக் குறைவாக அமைந்துள்ளன.

பழைய அகவற்பா, வெண்பா, முதலிய பாக்கள் தமிழிற்கே உரியன. ஸம்ஸ்கிருதத்திற்கு உரியனவல்ல. இது தவிர, இப்பண்டைய காலத்துப் பாட்டுகளில் உவமைகளெல்லாம் இயற்கைப் பொருள்களையே அதிகமாகக்கொண்டே கவிகளை அமைத்தார்கள். இதற்கு உதாரணமாக பொருநராற்றுப்படையில் முடத்தாமக் கண்ணியார் என்ற புலவர் பெண்டிர் அழகைப் பின்வரும் பொருள் தருமாறு பாடியிருக்கிறார்:— ஆற்றில் படிப்படியாய் [illegible] து கிடக்கும் கருமணலை யொத்த கூந்தலினை [illegible] ற அழகினையுடைய நெற்றியையும், கொ[illegible] ழிலையுடைய வில்லை யொத்த புருவத்தினையும், குளிர்ச்சி பொருந்திய அழகிய கடைக்கண்ணையும், இலவம்பூவின் இதழைப்போன்றிருக்கும் இனிய சொல்லையுடைய சிவந்த வாயினையும், பல முத்துக்கள் வரிசையாய் அடுக்கியிருப்பதுபோன்று குற்றமில்லாத வெள்ளிய பல்லினையும், மயிரை வெட்டுகின்ற கத்திரிகையினுடைய துளையுள்ள கைப்பிடியை ஒத்து பொலிவினையுடைய மகரம்போன்று செய்துள்ள காதணியை அணிந்துகொண்டிருக்கும் காதையும், நாணத்தினால் பிறரை நோக்காது தொங்கவிட்டிருக்கும் நன்மை விளங்குகின்ற கழுத்தினையும், அசைகின்ற மூங்கில் போல் பருத்துள்ள தோளினையும் அழகிய உரோமத்தையுடைய முன் கையினையும், நீண்டு உயர்ந்த மலையின் உச்சியினுள்ள காந்தள் மலர்போன்ற மெல்லிய விரலினையும், கிளியின் வாயைப்போன்றிருக்கும் விளங்குகின்ற நகத்தையும், ஓடி யிளைத்த நாயினது நாக்கைப்போன்ற சிறிய அடியினையுமுடைய மங்கை யென்பதாம்.

நல்லூர் நத்தத்தனார் எயிற்பட்டணத்திலிருந்து வேலூருக்குப் போகும் வழியைப்பற்றிப் பின் வரும் பொருள் தருமாறு சிறு பாணாற்றுப் படையில் சொல்லி யிருக்கிறார்:— பச்சை நிறமுடைய அரும்புகளையுடைய அவரை பவழம்போல பூக்களை வரிசையாய்ப் பூக்கவும், கரிய அரும்பினையுடைய காயாம் செடிகள் திரண்ட மயிலின் கழுத்துப்போல் மலரவும், வளப்பமுடைய கொடியினையுடைய முசுண்டை, நூல் நூற்கின்ற கொட்டையைப்போல் பூக்கவும், கொல்லைகளின் பக்கங்களில் உள்ள நீண்ட வழிகளிலே இந்திர கோபப்பூச்சிகள் ஊர்ந்து செல்லவும், முல்லைக்கொடி படர்ந்த காட்டிடத்தில் குகைகளில் குதிக்கும் அருவியினையுடைய பெரிய மலையிலே சூரியன் மறைந்து அவன் கிரணங்கள் மறைந்த அந்திப்பொழுதைப் பார்த்து வேலாலே வெற்றியுடைய வேலூரைச் சேர்.

நக்கீரனார் நெடுநல் வாடையைப்பற்றிச் சொல்லுவது:—பருவம் பெய்யாத மேகம் உலகெல்லாம் குளிரும்படி, தான்கிடந்த மலையை வலமாக வளைந்து, எழுந்திருந்து கார்காலத்து மழையைப் பெய்ததாக வெள்ளத்தை வெறுத்த கொடிய கோலினையுடைய இடையர், ஏற்றத்தை யுடைய எருமையும் ஆடு முதலிய இனங்களையும் பசுக்களையும் மேட்டுநிலமாகிய முல்லை நிலத்தே மேயவிட்டு, தாம் பயின்ற நிலத்தைக் கை விட்டு, ஊரில் தங்காமல் போவதற்காக வருத்தமெய்தி, காந்தளினது நீண்ட இதழ்களால் கட்டின கண்ணி நீரலைத்தலாலே கலக்கமெய்த, தம் உடம்பில் குளிர்ச்சி வருத்துகையாலே பலரும் கூடிக் கையிலே நெருப்பைக் காய்ச்சி, அதிற்கொண்ட வெம்மையைக் கொண்டு பலபறை கொட்டி நிற்க, விலங்குகள் மேயலை மறந்தொடுங்க, குரங்கு

குளிர்ச்சி மிக, மரங்களிலே பறவைகள் காற்றடித்துக் கீழே விழ, பசுக்கள் கோபத்துடன் உதைத்துக் கன்றை நெருங்க விடாதிருக்க, மலையைக்குளிர்ச்சி செய்வது போன்றுள்ள கூதிர்காலத்து நடுயாமத்தே, புல்லிய கொடியினை யுடைய முசுட்டையில் திரண்ட புறத்தை யுடைய வெள்ளிய பூப் போன்ற நிறத்தையுடைய பீர்க்குடனே சிறு தூறுகள்தோறும் விரிய, வேகமாய் ஓடின நீரினின்றும் ஒரு கால்வாயின் வழியே கயல்கள் அற்ற நீர்க்கு எதிரே வருகையாலே, மழையாலே வருந்தி அது சிறிது விட்டவுடனே எழுந்த பசிய காலையுடைய மெல்லிய சிறகையுடைய கொக்குத் திரள், சிவந்த வரியினையுடைய நாரைகளோடே கரியவண்டலிட்ட சேறு பரந்த ஈரத்தினையுடைய வெள்ளிய மணலாகிய எவ் விடங்களிலு மிருந்து அக்கயலைத்தின்ன, பொங்குதலையுடைய வெள்ளிய மேகம் அகன்ற பெரிய ஆகாயத்தே சிறு துளியாகத் தூவ, அழகிய இடத்தையுடைய அகன்ற வயல் நிறைந்த நீராலே மிக்கெழுந்த வளப்பமான இலையையுடைய நெல்லினின்றும் புறப்பட்ட கதிர் முற்றிவளைய, பெரிய அடியினையுடைய கமுகினது நீல மணியை யொத்த கழுத்திற் கொழுவிய மடலிடத்துப் பாளைவிரிந்த திரட்சியைக் கொண்ட தாறுகளில் தெளிந்த நீரை உள்ளேயுடைய பசிய காய் நுண்ணிய நீர்தான் திரளும்படியாக வீங்கிப் பக்கந் திரண்டு இனிமை கொள்ளும்படி முற்ற, விரவின பூக்கள் நிறைந்த உச்சியினை யுடையன வாகிய அகன்ற சோலை.

தாய்மொழியான தமிழைக் கற்காமல், புற நாட்டு மொழிகளில் இயற்கையழகைச் செய்யுளில் செவ்வையாய்ப் பாடியிருக்கிறதே, அவ்வகை தமிழிலுண்டா வென்று சிலர்

வினவுவர். கற்ருேரும் கல்லாதோரும் சிறு கிராமங்களிலிருப் போரும் எப்பொழுதும் கண்டு களிக்கக் கூடிய பொருள்க ளான கயல், நாரை, நெற் கதிர், கமுகு முதலிய இயற்கைப் பொருள்களை, பிற நாட்டுக் கவிகளை விட 1500 வருஷங்க ளுக்கு முன்னதாகவே, இத்துணை இனிமையாய்ப் பாடியிருக் கும் தமிழ் பாக்களைத் தமிழர் கற்காமலிருப்பது எத்துணைத் துயரத்தைத் தருகின்றது. பண்டைய காலத்து வட மொழிச் செய்யுளிலாவது, இக்காலத்து ஐரோப்பியச் செய் யுளிலாவது, இத்தகைய வருணனை யுண்டோ?

[கி. பி. 400 முதல் 600 வரையில்]

(தெலுங்கு நாடு ஆண்ட பல்லவர்)

இந்த இருநூறு வருஷங்களில் பல்லவர் பலம் தமிழ் நாட்டில் குறைந்து தெலுங்கு நாட்டில் ஓங்கியிருந்தது. அந்நாட்டை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்திருந்தார்கள். அவையாவன; நெல்லூரைத் தலைநகராய்க் கொண்ட முண்ட ராஷ்டிரமும், ஓங்கோலைத் தலை நகராய்க்கொண்ட கம்ம ராஷ்டிரமும், உப்பு வேலூரைத் தலை நகராய்க் கொண்ட வேங்கோராஷ்டிரமுமாம். இவ்விரு நூற்ருண்டில் ஆண்ட பல்லவமன்னர் சரித்திரங்களையும் தாமரப் பட்டயங்களி லிருந்து தான் அறிய வேண்டியிருக்கிறது. இந்தச் சாச னங்களெல்லாம் புண்ணிய காலங்களில் பிராமணர்களுக்கா வது, தேவாலயங்களுக்காவது அரசர் செய்த தானங் களைக் குறிப்பனவே யாம். அகப்பட்டிருக்கின்ற இவை களெல்லாம் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதியிருப்பவைகள். பிராகிருதத்தில் இராஜாங்க சம்பந்தமான உத்தரவு கள் எழுதுகிற வழக்கம், கி. பி. மூன்ரும் நூற்ருண்

டிலிருந்து இந்தியா தேசத்தில் ஒழிந்தது. தெலுங்கு பாஷை அப்போது சீர்திருத்த மடையாததால் இலக்கியத்தில் அதை வழங்கவில்லை. ஆகையால் கி. பி. 400 முதல் 600 வரையில் பிறந்த பல்லவ சாசனங்கள் எல்லாம் வடமொழியிலே எழுதியவைகள்.

இவ்வாறு தெலுங்கு நாட்டை ஆண்ட பல்லவ அரசர்களில் மிக்க மகிமை பெற்றவர்கள் கி. பி. 437 முதல் 459 வரையில் ஆண்ட ஸிம்ஹவர்மனும், கி. பி. 570 முதல் 600-வரையில் ஆண்ட நரஸிம்ஹ விஷ்ணுவும் ஆவர். ஸிம்ஹ வர்மனை அக்காலத்திலிருந்த மன்னரில் உயர்ந்தவனாக எல்லோரும் எண்ணியதால் இப்போது மைசூர் என்று பெயர் வழங்கும் நாட்டில் அப்போது இராஜ்ஜியஞ் செய்த மேற்குக் கங்கையர் குலத்தரசன் ஆரியவர்மன் என்பான் பட்டாபிஷேகம் அடைய விரும்பினபோது, ஸிம்ஹவர்ம மகாராஜா கிட்டவிருந்து சிம்மாசனம் ஏற்றுவித்துப் பட்டாபிஷேகம் நடத்துவித்தான்.

ஸிம்ஹவர்மனது தந்தை விஷ்ணுகோபவர்மன். இவனது சேனாதிபதியான விஷ்ணுவர்மன் முண்டராஷ்டிரத்தில் உள்ள கந்துகூர் கிராமத்தில் ஒரு விஷ்ணு கோயில் கட்டுவித்தான். அக்கோயிலுக்கு விஷ்ணு கோபவர்மன் உருவப்பள்ளி கிராமத்தில் 200 * நிவர்த்தனம் நிலத்தைத் தானம் செய்தான். அந்தத்தான சாசனத்தைப் படித்துப் பார்த்தால், பல்லவர் அரசாட்சி முன்போலவே குறைவின்றி, தரும சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி நடந்து வந்ததென்றும், சேனாதிபதிகளும் சர்வாத்தியக்ஷர்களும், வல்ல

---

* நிவர்த்தனம்—இருநூறு சதுர முழங்கொண்ட பூமி.

வர்களும் சாசன சஞ்சாரிகளும் தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செவ்வையாய்ச்செய்து வந்தனரென்றுந் தெரிகிறது. அன்றி ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் உள்ளநிலங்களை அளந்து, இராஜாங் கக்கணக்குகளில் சீராய் எழுதிவைத்திருந்தாரென்று காட்ட, உருவப்பள்ளி சாசனத்திலிருந்து சில வாக்கியங்களை எடுத்துத் தமிழ்ப்படுத்தி காட்டுகிறோம். "உருவப்பள்ளி கிராமத்தில் 200 நிவர்த்தனம் நிலம் உண்டு. இதற்கு எல்லைகளாவன:—மேற்கில் கந்துகூர் கிராமம் எல்லை. தெற்கில் சுப்பிரயோக நதி எல்லை. கிழக்கு எல்லையாவது, தென் கிழக்கு மூலையிலுள்ள பெருஞ்சாலைப் பக்கத்தில் ஒரு பாறையுண்டு; பாறைக்கு வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் ஒரு புளிய மரமுண்டு; அதிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் கருப்பூர் கிராமத்துக்கும் கந்துகூர் கிராமத்துக்கும் போகும் வழியின் பக்கத்தில் ஒரு பாறை யுண்டு. அங்கிருந்து வடக்கேபோனால் கருப்பூர் கிராமத்து அந்தணர்கள் வயல்களுக்கு எல்லையில் ஒரு பெருங் கல் உண்டு; அதற்கு மேற்கே சென்றால் கொண்டமுருவுடு கிராமத்து எல்லை வந்து சேரும்." இவ்வளவு நுட்பமாய் நான்கெல்லையைச் சாசனத்தில் எழுதுமாறு இராஜாங்கக் கணக்குகள் எவ்வளவு ஏற்பாடாய் இருக்கவேண்டுமோ என்பதை ஆலோசித்து அறிய வேண்டும்.

கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டு பிறக்குமுன்னரே சோழரைக் காஞ்சிபுரத்தினின்று போக்கடித்துப் பல்லவ மன்னர் மறுபடியும் கச்சிநகரக் காவலர் ஆயினர். இவர்களில் 'நரஸிம்ஹவிஷ்ணு என்பவனைப் பிற்காலத்தியர் பின்வருமாறு போற்றினர்:—"காடுகளைப்போல் அடர்ந்து

விளைந்த வயல்களையும், பிரகாசமான கமுகுத் தோட்டங்களையும் நகைகளால் அணிந்த கவேரன் பெண்ணான காவிரியால் அழகுபெற்ற சோழநாட்டை விரைவாய்க் கைப்பற்றினன்", "அவனிஸிம்ஹனை ஸிம்ஹவிஷ்ணு எப்போதும் பகைவரை அழித்து, மலய, களப்பிர, மானவ, சோழ, பாண்டிய அரசர்களையும், தனக்குப் புஜபலம் அதிகம் என்று இறுமாப்புபெற்றிருந்த சிம்மள அரசனையும் கேரளரையும் ஜயித்தான். இவ்வாறு புகழ் பெற்றதனல் நரஸிம்விஷ்ணு பல போர்கள் புரிந்து, பகைவரைத் தோற்கடித்து, பல்லவர் பராக்கிரமத்தை பலரும் போற்றுமாறு பரவச்செய்தான் என்று அறிய வேண்டியது.

இவ்விரு நூற்றாண்டுகளிலும் வாழ்ந்த பல்லவ மகாராஜர்கள் எல்லோரும் விஷ்ணு பக்தர்கள். அப்போது வைஷ்ணவர்களைப் பாகவதர் என்றார்; பகவான் என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு விசேஷமாய் வழங்குவதால், சூரிய மண்டலத்துக்கு நடுவில் தாமரையாசனத்தில் கேயூர, மகர குண்டலங்களைப்பூண்டு கிரீடம், ஹாரம், பொன்மய உடல் சங்கு, சக்கரம் இவைகளால் பொலிந்து வீற்றிருக்கும் மகாவிஷ்ணுவை வழிபடுவோர்க்கும் பாகவதர் என்று நாமம் பிறந்தது. இந்தப் பல்லவர் சாசனங்களில் முதல் மொழிகள் 'ஜிதம் பகவதா,' அதாவது 'பகவான் வெற்றிபெற்றார்', என்றிருக்கும். அன்றியும் இப்பல்லவ அரசர்களைப்பற்றி பகவத் பாதங்களை எப்போதும் தியானம் செய்பவர்களென்றும், பரம பாகவதர்களென்றும் சாசனங்களில் கூறியிருக்கிறது. இதுவுமன்றி அவர்க்கு 'அநேக கிருது,' 'சதக் கிருது' என்றும் பெயரிட்டிருப்பதால், இவர் பக்திமார்க்கம்

அன்றி, கரும மார்க்கத்தையும் கைப்பற்றி வைதிக யாகங்கள் பலவற்றை நடத்தினரென்று அறியலாம். இவையுமன்றி, தேவர்களுக்கு ஆகாரம் சமர்ப்பிவித்து இருபிறப்பாளரையும், குருவினரையும், கிழவர்களையும், ஆதரித்துப் பசு, பொன், நிலம் முதலியவற்றை அடிக்கடி தானம் செய்ததாகவும் எழுதியிருக்கிறது. ஆகையால் இப்பல்லவ வேந்தர் ஆரிய முறைகளை அதிகமாக இந்நாட்டில் பரவச்செய்தாரென்று தெரியவருகிறது. ஆயினும் இவர் கட்டுவித்து, தானங்கள் கொடுத்து விளங்கச் செய்த கோயில்கள் மரத்தாலும், செங்கல்லாலும் கட்டியவையாகையால் சீக்கிரத்தில் இடிந்து போய் இப்போது அவையிருந்த அடையாளமே இல்லாமற் போயின.

அக்காலத்தில் ஆண்ட மற்றைய மன்னர்கள்.

கரிகால் பெருவளத்தான் இறந்தபின், சோழர் செல்வாக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் குறைந்தது. மணிமேகலையில் கரிகாலனுக்குப் பிறகு இருசோழர் கச்சியில் ஆண்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. பின்பு சோழர் வலி குன்ற அவர்கள் முதலில் காஞ்சீபுரத்தை இழந்தார்கள். பின்பு உறையூரிலும் அவர் ஆட்சி தடுமாற ஆரம்பித்தது. பின்பு சோழநாட்டை ஆறும் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த புத்தவர்மன் என்னும் பல்லவ அரசன் பற்றிக்கொண்டான். இப்புத்தவர்மனுக்கு 'சோழ ஸைந்யார்ணவ வாடவாக்னி' அதாவது 'சோழர் சேனையென்னும் கடலுக்கு ஊழித்தீ' என்ற புகழ்ப்பெயர் உண்டாயிற்று. சோழநாட்டினின்று அப்புறப் படுத்தப்பட்டு, சோழத் தலைவர் தெலுங்கு நாட்டின் ஓர் பகுதியான கடப்பை ஜில்லா பிராந்தத்தில் ஆளத்

தொடங்கினர். இத்தெலுங்கு நாட்டுச் சோழரும் கரிகாலன் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரென்றே தங்கள் தாமரப் பட்டயங்களில் தங்களைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சோழர் அரசாட்சியிலிருந்த திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்கள் என்று இப்போது பெயருள்ள நாடு நழுவி, பல்லவரது ஆளுைலும், சோழநாடு என்ற பெயர் அதற்கு இருந்துகொண்டே இருந்தது.

கரிகாலன் காலத்துக்குப் பின்பு பாண்டியர், சேரரது செல்வாக்கு உயர்ந்தது. அவருள் நெடுஞ்செழியனென்னும் பாண்டியனை தலையாலங்கானத்தில் போர் வென்றதினால் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ்செழியனென்று கூறுவர். இவன் ஒரு பெரிய வீரன். பகைவர்களை அடக்கும் ஆற்றலுடையவன். செங்கோல் வழுவாத கீர்த்தியுடையவன். கல்வியில் கருத்துடையவன். கற்றவர்களால் பாராட்டப் பெறுதலை விழைந்தவன். சொல் நயம், பொருள் ஆழம் அமைந்த கவிபாடும் பண்பினன். தலையாலங்கானத்தில் சேரமன்னரோடு கடும்போர் புரிந்து வெற்றி கொண்டான். பல குறுநில மன்னர்களையும் போரில் வென்றான். அக்காலத்தில் சிறந்து விளங்கிய பெரும் புலவராகிய மாங்குடி மருதனரால், 'மதுரைக்காஞ்சி' யென்ற அரிய நூலில் பாராட்டப்பெறும் பேற்றைப் பெற்றவன். குடபுலவியனர் என்ற புலவர் இப்பாண்டி மன்னனைப்பார்த்துக் கூறும் செய்தி பாராட்டத்தக்கதாம். 'உணவு கொடுத்தவர் உயிர் கொடுத்தவர். உணவின்றேல் உடலில்லை. உணவாவது நிலத்தோடு நீர்கூடி விளைவதாகும். அத்தகைய நீரையும் ஒரு சேரக் கூட்டினவர்கள் இவ்வுலகத்தில் உடம்பையும், உயி

ரையும் படைத்தவராவர். நெல்லை விதைத்துவிட்டு மழையை நோக்கியிருப்போரது நிலம் எவ்வளவு விரிந்ததா யிருந்தா லும் அதனுல் அரசன் ஆட்சிக்கு அதிகப் பயனில்லை. ஆதலால் நிலம் குழிந்துள்ள விடத்தில் நீரைத்தேக்கு. அங்ஙனம் செய்தவர் தங்கள் பெயரொடு அறம்பொருள் இன்பம் என்ற மூன்றுஞ் சேர்ந்து கிடக்கும்'. இவ்வரிகளை நோக்குங் கால் அறிஞர்கள் அரசர்க்கு எடுத்து உரைக்கும் விஷயத் தின் உயர்வும், அரசர் அதைக்கேட்கும் பாண்மையும் புலப் படும். உழவிற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் நீரைச் சேகரிக்கும் வகையில் அவர்களுக்கிருந்த எண்ணமும் வெளிப்படையாகத் தோன்றும்.

இவனுக்குப் பின்பு செங்குட்டுவனென்ற சேரன் ஒரு வன் பிரசித்தி பெற்றுன். சேரர் மன்னர்களுக்குள் சிறந்து விளங்கியவன். இவன் ஆண்டபோது ஆரியப்போர்தந்தபாண் டியன் பாண்டியநாட்டை ஆண்டுவந்தனன். இவன் காலத்தில் தான் கற்புக்கரசியாகிய கண்ணகி, தமிழ் நாட்டிடைத்திகழ்ந் தனள். கண்ணகி, கோவலன் கொலையுண்ட பின்னர், மது ரையைத் தீக்கு இறையாக்கி சேரநாடடைந்து, மலையின் உச்சியிலேறி தனது கணவனேடு விமானம் ஏறிச் சொர்க்கம் புகுந்தனள். இதைக் கேள்வியுற்ற செங்குட்டுவன், கண்ண கியைப் பத்தினிதெய்வமாகப் பாராட்டக் கருதி, வடநாடு சென்று இமயமலையில் கல் வெட்டிக் கொண்டு வந்து, கங்கையில் அக் கல்லை நீராட்டி, கண்ணகியின் உருவம் அதிலமைத்து பிரதிட்டை செய்தான். இதைக் கேள்வி யுற்ற இலங்கைபரசனுகிய கயவாகும், கண்ணகியின் திரு வுருவத்தைப் பிரதிட்டை செய்தானென்பர். கண்ணகியின் சரிதையாகிய சிலப்பதிகாரத்தைப் பாடியவர் இச்சேரன்

செங்குட்டுவனது தம்பியாகிய இளங் கோவடிகள்தான். இவருடன் உடன்வாழ்ந்த கூல வாணிகன் சாத்தனார் தான் மாதவியின் மகளாகிய மணிமேகலையின் சரிதையைக் கூறியுள்ளார். ஆகவே தமிழுக்கு அணியாக விளங்கும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற இரண்டு காவியங்களும் இவர் காலத்தில் தான் தோன்றின. இன்னும் இவரது கொடை, செங்கோன்மை, அருள், அன்பு, வீரம் முதலியவைகளைப் பற்றி பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு முதலிய நூல்களில் விரிவாய்க் காணலாம்.

மூவேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர் ஆட்சி சிறிது சிறிதாகக் குன்றுங் காலத்தில் குறுநில மன்னர்கள் சிறந்து விளங்க ஆரம்பித்தனர். அவர்களுள் இருவர் சரிதையைப் பார்ப்போம். இக் குறு நிலமன்னர்களுள் பலவகைகளாலும் சிறந்து விளங்கியவன் பாரி. இவன் கடை யெழுவள்ளல் களில் ஒருவன். இவன் ஆண்ட நாட்டைப் பாம்பு நாடு என்று கூறுவர். இவன் மிகுந்த அருளுடையவன். ஓரறிவு உயிர்களாகிய செடி கொடிகளிடத்திலும் மிகுந்த இரக்க முடையவனாய் விளங்கினன். முல்லைக் கொடி யொன்று படர்வதற்குத் தன் தேரைத் தந்தனன் என்று சிறுபாணாற் றுப்படை யென்ற நூல் கூறும். இவன் தனது நாடு முழுவதையும் அறிஞர்கட்கும், வறிஞர்கட்கும் கொடுத்து உதவினன் என்பர். இவ்விடத்தில் பொறாமை கொண்ட தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் இவனை வஞ்சனையால் கொன்றனர் என்பர். இவர்க்கு உயிர்த்தோழராய் விளங்கியவர் கபிலர் ஆவர். இக் கபிலர் பாரியைப் பற்றிப் பாடிய பாட்டுகள் பல வுண்டு. இம் மன்னர்க்கு இரண்டு புத்திரிகள். அவர்களை அங்கவை சங்கவையென்பர். அவர்களும் அறிவில் உயர்

ந்து கவிபாடும் சக்தியைப் பெற்றிருந்தனர். சைவ சமயத் தலைவராகிய சுந்தரமூர்த்திகளும் இப்பாரிமன்னனைத் தமது அரிய தேவாரத்தில் பாராட்டியிருக்கிறார். ஆதலால் இவரது பெருமையை அளவிட்டுக் கூறுதற்கு அரிது.

இப்பாரியைப் போன்றே சிறந்து விளங்கிய மற்றொரு குறுநிலமன்னன் அதியமான் நெடுமானஞ்சி ஆவன். இவன் ஒரு சிறந்த வீரன். சேரமன்னர்க்குச் சிறந்த உறவினன். வாழ்நாளை நீட்டிக்கக்கூடிய கருநெல்லிக்கனியை ஔவைக்கு அளித்தவன். பாணர் என்ற புலவரால் பாராட்டப் பெற்றவன். இவன் ஊர் தகடூர் ஆகும். இவன் மகனை பொகுட்டெழினி யென்பர். இவனைப்பற்றி ஔவையார் பாடிய பாடல்கள் மிகவும் சுவையுடையனவாகும். இவனது உயர்வைக்காட்டும் பாக்கள் பல புறநானூறு என்ற நூலில் உண்டு.

சமயநிலை மாறுபாடுகள்.

இவ்விரண்டு நூற்றாண்டுகளில் சமணநெறியும், பௌத்தநெறியும் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாய்ப் பரவி தேசமெல்லாம் நிரம்பின. சமணர், பௌத்தர் கொள்கைகள் தமிழரது பண்டைய முறைகளுக்கும், அந்தணரது வைதிக கருமங்களுக்கும் எதிரானவை. தமிழர் கிடாவை அறுத்து அவர் தொழும் கடவுளர்க்குப் பலியிட்டார்கள். அந்தணர் யாகங்களில் விலங்குகளைக் கொன்று, அவைகளின் வபையையெடுத்து அக்கினி முகமாய்த் தேவர்கட்குச் சமர்ப்பித்தார். இவ்வாறு செய்யும் தொழு முறையைக் கரும நெறியென்பர். சமணரும், பௌத்தரும் அறநெறி என்பதில் நடப்பவர். சிலப்பதிகாரத்தில் சமண முனிவரைப் பற்றி ஊனைத்துறந்து

பொய் கூறுமையாகிய விரதத்தோடு பொருந்தி அழுக்காறு, அவா முதலியவற்றைக் கைவிட்டு, அறநூல் முதலியவற்றை யறிந்து ஐம்புலனையு மடக்கிய கோட்பாட்டையுடையவராய், உண்மை வகையுணர்ந்த சிரியோர் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

சீவகசிந்தாமணியில் ஒரு சமணனுக்கும் ஒரு குறவர் தலைவனுக்கும் நடந்த பின்வரும் வாதம் சமணர் கொள்கைகளைக் காட்டும்.

குறவன்:— ஆண் பன்றியோடே எய்ப்பன்றியையுங் கொன்று சமைத்த புழுக்கலைத் தேனை மிக வார்த்துத் தின்று, பின்பு நெல்லாலாக்கின கள்ளையும் உண்போம்.

சமணன்:—முற்பிறப்பில் ஊன் முதலியவற்றை யுண்டு, உயிரையும் கொன்ற பாவத்தாலே இவ்விடத்து எயினராய்ப் பிறந்தது. இனி இவற்றைக் கைவிடுமின்.

குறவன்:—பலரும் நன்றென்று கூறும் கள் முதலியவற்றைக் கைவிட்டால் யாங்கள் எங்ஙனம் பிழைப்போம்? எம்முடைய உடம்பை நீ வாட்ட வேண்டாம். ஒழிந்த உடம்புகளை வாட்டுவாயாக.

சமணன். ஊனைச் சுவைத்து உடம்பை வளர்த்து நரகத்தில் உறைதல் நன்றோ? ஊனைத் தின்னாதே உடலை வாட்டித் தேவராயுறைதல் நன்றோ! கடைப்பிடித்து இவ்விரண்டினுள்ளும் நல்லது நீ கூறு.

குறவன். ஊனைத் தவிர்த்து தேவனாதலே உறுதி.

சமணன். நீ உறுதியுணர்ந்து கூறினுபாதலின், எடா! இனி உயர்கதியிலே போவை. இறைவனூலிற் காணப்படுவது, கொல்லா விரதத்தோடே ஊன் துறத்தலுந்தான். ஆதலின் காட்டிற் கிழங்கை யுண்ணவே இன்றே இன்ப வெள்ளத்தைச் சேர்ந்தாய். இவ்வொழுக்கம் நினக்கு இறுதிக்கண் பேரின்பஞ் செறியுங் கனியாகும். குறிக்கொள்.

பௌத்தர் சமயம் சமணரதுபோல் கொல்லா விரதம் முழுவதும் ஒப்பினதல்ல. ஊனை அடியோடே அவர் விடவில்லை. சமணரது அறநெறியை மாத்திரம் பௌத்தர்கள் தொடர்ந்தார்கள். அவர்களது முக்கியமான கொள்கைகளாவன:—ஆசையால் துக்கமுண்டாகும். ஆகையால் வேட்கையை வெறுப்பதே மக்கட்குக் கடமை. அவா என்பது எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் பிறப் பீனும் வித்து. இந்த வித்தை எரித்துவிட்டால் மறுபிறப்பற்று நிர்வாணம் எய்தலாம். நிர்வாணமென்பது தனித்துப் பார்த்துப் பற்றறுத்திடுதல். நற்கதி வராதிருத்தலுக்குக் காரணம் குற்றம். குற்றமென கூறப்படுவன அவா, பற்று, பேதைமை என்றிவை.

பௌத்தர் நீதிகளை இளங்கோவடிகள் கண்ணகி, கோவலன் சரித்திரத்தைக் கூறும் முகத்தால் தொடுத்துக் கூறியுள்ளார். அவையாவன:—பிறவுயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யாதீர்கள், தெய்வமுண்டென்று தெளியுங்கள். அவ்வாறு தெளிந்தோரைப் போற்றுங்கள். பொய் பேசாதீர்கள். கோள் சொல்லாதீர்கள். புலால் உண்ணுதீர்கள். கொலை புரியாதீர்கள். பிறர்க்கு வேண்டுவனவற்றைக் கொடுங்கள். பலவகைத் தானதவங்களை இயற்றுங்கள். ஒருவர் செய்த

உதவியை மறக்காதீர்கள். தீய நட்பை ஒழியுங்கள். பொய்ச் சாட்சி புகலாதீர்கள். வாய்மையை விடாதீர்கள். நல்லோரை நாடுங்கள். தீயோரை விலக்குங்கள். மரிக்கிற உயிரைக் காப்பாற்றுங்கள். இல்லற தருமத்தைப் போற்றுங்கள். கள்ளையும், காமத்தையும், களவையும், பொய்யையும் பயனில்லாத வார்த்தைகளையும் ஒழியுங்கள், பாலியமும், பொருளும், உடலும் நிலைத்திருக்கா. ஆதலால் நாட்களை வீணாக்காது இறுதியில் போக வேண்டிய இடத்திற்கு ஏற்ற துணையைத் தேடிக் கொள்ளுங்கள்.

பௌத்தர் கொள்கைகளுள் மற்றொன்றை கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய **மணிமேகலை**யில் உள்ள ஒரு சிறு கதையிலிருந்து காணலாம். ஒரு நாள் மணிமேகலையென்ற மாது சுடுகாட்டில் புலம்பிக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணைக் கண்டாள். அவள் தன் குழந்தையின் மரணத்தை எண்ணிப் புலம்பிக்கொண் டிருந்தாள். அவளைக் கண்ட மணிமேகலை மனமுருகிப் பின் வருமாறு கேட்டனள். 'இளங்குழந்தைக்கு எங்கே இருந்து புலம்புகின்றாய்? பூங்கொடி போன்றவளே! பொருந்தாத காரியத்தைச் செய்கின்றனை. உன் குழந்தையின் உடலைக் கருதி வருந்துகின்றாயா? அல்லது உயிரைக்கருதி வருந்துகின்றாயா? உடலுக்காக அழுதாயானால், அவ்வுடலை ஏன் சுடுகாட்டிற்குக் கொண்டுவந்தாய்? இல்லை, உயிருக்குத்தான் கவலைப்படுகிறேன் என்றால், உயிர் எவ்வுடலைப் பெறுமென்று நம் சிற்றறிவால் அறிவதற்கில்லை. ஆதலால் அவ்வுயிரிடத்தில் உண்மையாய் நீ அன்பு கொண்டிருந்தால், எவ்வுயிரிடத்திலும் அன்பு கொள்ள வேண்டும்'. சமணமும்,

பௌத்த மதமும் எவ்வளவு பரவி யிருந்தன என்று சிலப்பதிகாரத்தைப் படித்தால் செவ்வையாய்த் தெரியும். கோவலனும் கண்ணகியும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை நீங்கி வரும்போது பல தவச்சாலைகளைக் கண்டனர். அவற்றுள் ஒன்று இந்திரனால் நிருமிக்கப் பெற்றது. அது எழுவிகாரங் களை யுடையது. அதனடியில் ஆகாய சாரிகள் மறைய இருந்துக்கொண்டு ஆகமத்தை ஓதி அதற்குப் பொருள் கூறுவர். இவ்வாகமம் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள ஐந்துகிளைகளை யும் பசிய இலைகளையு முடைய மாபோதி என்ற மரத்தின் நிழலி லெழுந்தருளிய தரும சொரூபியாகிய புத்தரால் அரு ளப் பெற்றது. வேறு சிலவிடங்களில் சந்திரகாந்தக் கல் லால் கட்டிய இடங்களுண்டு. இவைகளைப் பிண்டி மரத் தினடியில் கட்டி யிருப்பர். இம்மரமானது பஞ்சபரமேஷ் டிகளாகிய அருகர், சித்தர், உத்திடாயர், ஆசிரியர், சாதுக்கள் என இவர் வாழுந் தெருக்கள் கூடுமிடத்தில் இருக்கும். இவைகளில் பலர் உயர்ந்தவர் இருப்பர். அவர் புலால் உண்ணார். பொய் பேசார். அவர் அழுக்காறு முதலியவைகளை ஒழித்து அறநூல் முதலியவற்றை அறிந்து உணர்ந்தவர். ஐம்புலன்களையு மடக்கிய திறமுடையவர். உண்மை உணர் வைப் பெற்றவர்.

சமணமும் பௌத்தமும் முதலில் துறவிகள் கொண்டு வந்த நெறிகள். வர வர இத் துறவிகளுக்கு இல்லத்தாரும் சிஷ்யர்களானார்கள். அரசர்களும் செல்வமிகுந்த செட்டி களும் இந்நெறிகளைப் பின் தொடர்ந்து பெரும் மடங்களைக் கட்டினார்கள். கட்டி முனிகளை ஆதரணை அதிகமாகச் செய்யவே, துறவிகளும் அறநெறியி லிருந்து நெகிழ்ந்தார்

கள். சாதாரண ஜனங்களுக்கும் கரும மார்க்கம், பக்தி மார்க்கம், இவைகளினுண்டாகும் மன உருக்கம் ஞானமார்க்கத்தில் உண்டாகவில்லை. விஷ்ணுவையும் சிவனையும் தொழுது போற்றல் மனதுக்குக் குதூகலத்தை உண்டுபண்ணும் முறையாகும். சிவனது திருவிளையாடல்களைப் பற்றிய கதைகளையும், விஷ்ணு தமது திருவவதாரங்களில் நிகழ்த்தின விந்தைகளையும் ஆரிய மொழியில் பிறந்த இதிகாச புராணங்களிலிருந்து சொல்லக் கேட்க மக்களுக்குப் பக்தி பாவிற்று. சிவன் கோயில்களும் விஷ்ணு ஆலயங்களும் தென்னாட்டில் சிறிது சிறிதாய் அதிகரித்தன. பல்லவ சாசனங்கள் பிறந்த காலமுதல் பல்லவர்கள் கோயில்களுக்குத் தானதருமம் செய்துவந்தாரென்று முன்னமே கண்டறிந்தோம். பெரும்பாணாற்றுப்படையிலேயே இளந்திரையன் காலத்தில் காஞ்சிப்பதியிலுள்ள திருவெஃகாவில் "பாம்பணைப்பள்ளி அமர்ந்தோன்," அதாவது, பாம்பணையாகிய படுக்கையில் துயில்கொண்டோனாகிய திருமாலது கோயில் இருந்ததெனப் பாடியிருக்கிறது. கரிகாலன், காஞ்சிக் கோயிலைப் பொன்னால் புதுப்பித்தானென்ற கதையைக் கண்டிருக்கிறோம். இப்போது அறநூல்களை வருந்திக்கற்று, ஞான நெறியில் நடக்க முயல்வதைவிட இறுமாப்பற்று எளிய தொண்டுகளைக் கோயில்களில் செய்வதும், பூசைக்குரிய பொருள்களைத் தேடிக் கொடுப்பதும், கடவுளை இடைவிடாது போற்றுவதும், அவன் திருவடியைச் சேர நன்முறைகளாகுமென்ற உணர்ச்சி நாடெல்லாம் நிறைந்தது. நிறைய, அரசர்கள் சிவன் கோயில், விஷ்ணு கோயில்கள் பல கட்டத் தொடங்கினார்கள். இவ்வாறு கோயில் கட்டினவரில் முக்கியமானவன் கோச்செங்கண்ணன் என்னும் சோழ அரசன். இவ்வரசனுக்கு சிவ பெருமானிடத்தி

னும், திருமாலிடத்திலும் அதிக பக்தி உண்டு. இவன் கட்டிய ஆலயங்கள் பல. ஒரு சிலந்தி தான் செய்த புண்ணிய மிகுதியால் இவ்வாறு சிறந்த அரசனைகப் பிறந்தானென்று புராணங்கள் கூறும். இவனைச் சைவப் பெரியோர் தேவாரத்திலும், வைணவப் பெரியார் பிரபந்தத்திலும், பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆதலால் இவன்பெருமை அளவிடற்கரிதாம். இம் மன்னர் காலத்திலும், இவருக்கு முந்திய காலத்திலும், தமிழ் நாட்டில் சிவனடியார்கள் பலருண்டு. அவர்களுள் இருவர் கண்ணப்பரும், சண்டிகேசுவரரும் ஆவர். கண்ணப்பர், வேட்டுவ குலத்திற் பிறந்து, வேட்டையாடச் செல்கையில் காளத்தி மலையையடைந்து, தம்முடைய கண்ணை யெடுத்து, அம்மலையின் மேலுள்ள சிவபெருமானுக்குக் சாத்தியதால் அப்பெயரைப் பெற்றனர்.

சண்டிகேசுவரர் சோழநாட்டில் பிராமணர் குலத்திற் பிறந்து, தினந்தோறும் பசுமந்தைகளை நதிக்கு மேய்த்துச் சென்று பாலைக் கறந்து, மணலைக் குவித்துச் சிவலிங்கமாக அமைத்து அபிஷேகம் செய்து வருகையில், அவர்தகப்பனர் இதையறிந்து அவர் செய்துவந்த காரியத்திற்குக் கெடுதல் செய்த பொழுது, தகப்பனர் காலை வெட்டி, சிவபெருமான் தாளை யடைந்தார்.

விஷ்ணுவினது சரிதைகள் முதலில் இராமாயணம் மகா பாரதம் என்ற இதிகாசங்களில் வடமொழியில் முறையே வால்மீக முனியும், வியாசமுனியும் எழுதி, உலகத்தார் உணர்ந்து உவக்குமாறு ஈந்தார்கள். பின்பு பதினெண் புராணங்களில் சில விஷ்ணு பரமாயும் சில சிவன் பரமாயும் பிறந்தன. இந்நூல்களில் கடவுள் கருணையைக் காட்டும்

கதைகளே அதிகமாயுள்ளன. விஷ்ணுவையோ, சிவனையோ வழிபட்டு, பூசை செய்ய வேண்டிய முறைகளை ஆகமங்கள் என்னும் வட மொழி நூல்களில் எழுதினார்கள். வைஷ்ணவ ஆகமங்கள் 108; சைவாகமங்கள் 28; இவையன்றி உலகத்தின் தாயான சக்தியைப் பற்றி ஆகமங்கள் 77; எனினும் வட இந்தியாவைப்போல் தென்னிந்தியாவில் ஜகதம்பாள் பூசை பரவவில்லையாகையால் வைஷ்ணவம், சைவம் இவற்றைப்பற்றி இங்கே சொல்லவேண்டியதன்றி சா்க்தம் என்ற அரிய நெறியைப்பற்றி விவரிக்க வேண்டியதில்லை. மேற்கூறிய ஆகமங்களைத் தவிர, அவைகளை யொட்டி எண்ணிறந்த கிரந்தங்கள் இம் மும்முறைகளைப் பற்றினவை வட மொழியில் உள. இவையெல்லாம் இரகசியமாகவே உள்ளன. இக்காலத்தில் எளிதாய் அகப்படக்கூடியவை 4, 5, விட அதிகமில்லை. அச்சிட்டவை இன்னும் குறைவு. இவைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கவுமில்லை. இவைகளைக் கற்றறிந்தவர்கள் அந்தணரினும் அரிதே. மற்றவர்களில் பெரும்பாலார் இத்தகைய நூல்கள் இருக்கின்றனவென்று கூட அறியார்.

ஆகம நூல்கள் கிரியை, சரியை, யோகம், ஞானம் என்று நான்கு பாதங்களாகப் பிரிந்துள்ளன. கிரியை என்றால் கோயில் கட்ட அஸ்திவாரம் போடுவதற்காக நிலத்தை உழுதல் முதலாக கட்டி முடியும் வரைக்கும் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை யெல்லாம் விவரிக்கும் பாதம். சரியை யென்னும் பாதமானது கோயில்களில் நடக்க வேண்டிய நித்திய நைமித்திக பூஜைகளைப் பற்றிச் சொல்வது. யோகத்தில் தியானம் செய்யும் முறைகளும், அவை பயக்கும் பயனும் படிப்போர்க்குத் தெரியுமாறு சொல்லியிருக்கும். ஞான

பாகத்தில் தத்துவங்கள் எவை? அவை எத்தகையவை? என்று காட்டியிருக்கும். பக்தி மார்க்கம் வீடு பெறுவதற்கு எளிதான சாதனம் என்பதிலும், கடவுளினது கருணையாலன்றி மோக்ஷம் பெற வேறு வழி இல்லை என்பதிலும், சைவமும் வைஷ்ணவமும் ஒன்றே. அன்றியும், நித்தியப் பொருள்கள் மூன்றே, ஒன்றல்ல என்பதிலும் இவ்விரு சமயங்களும் ஒத்திருக்கும். ஆனால் இம் முப்பொருள்களுக்கும் சைவர் பதி, பசு, பாசம் என்று பெயரிடுவர். பதி என்றால் சிவன்; அளவற்ற அருளைக்காட்டிப் பசு என்னும் மக்கள்வீட்டைப் பெற்று உய்ய உதவி செய்வோன் அவன்; பாசம் என்றால் சடம் என்ற அறிவற்ற பொருள்களைக் குறிக்கும். இவை பசுக்களுக்கு இன்பமும் துன்பமும் தருகின்றவை. இவைகளின் கட்டிலிருந்து தப்பிப்போய்ப் பேரின்பம் பெறுவதே பெரும்பேறான வீடு. இம்மூன்று பொருள்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஆகமங்களில், ஈசுவரன், சித்து, அசித்து, என்று பெயர். ஈசுவரன் என்றால் திருப்பாற்கடலில் பாம்பணையில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் திருமால்; சித்தென்றால் சீவான்மாக்கள்; அசித்தென்றால் சடப்பொருள். சரியை, கிரியை, யோக, ஞானங்களில் சைவாகமங்களுக்கும், வைஷ்ணவாகமங்களுக்கும் பேதம் அதிகம் காணோம். முதற் கடவுளுக்கு சைவர் சிவனென்றும், வைஷ்ணவர் விஷ்ணு என்று பெயரிடுவதிலும், அவர் திருவிளையாடலைப்பற்றிச் சொல்லும் கதைகளுள்ளுந்தான் இவ்விரு நெறிகளிலும் வேற்றுமை; கொள்கைகளில் மாறுபாடு அதிகம் காணோம். முதலில் பக்தி யதிகத்தால் சைவர் சிவனை விஷ்ணுவினும் உயர்ந்தவனென்றும் வைஷ்ணவர் விஷ்ணு சிவனினும் அதிகமென்றும் போற்றத் தொடங்கி,

பின்பு இருதிறத்தார் உள்ளத்திலும் பகை முதிர்ந்து, இவ்விரு சமயத்தாருக்கும் சண்டைகள் உண்டாயின.

வைதிக யாகங்களும் பரவின. அதனால் நாட்டில் அந்தணர் அதிகரித்ததுமல்லாமல், நான்கு ஜாதிகள் என்ற வகுப்புகளும் பிறந்தன. ஆரியமுறை பரவுமுன் தமிழர், வாழுமிடத்தைப் பற்றியும், அதனால் உண்டாகும் தொழில் வேற்றுமையைப்பற்றியுமே வகுக்கப்பெற்றிருந்தனர். நிலம், குறிஞ்சி என்னும் மலை நாடும், முல்லை என்ற காடும், மருதம் என்கிற நீர் நிறைந்த பள்ளத்தாக்கும், நெய்தல் என்கிற கடற்கரையும், பாலை என்கிற நீரற்ற மணற் பாங்குமாக ஐந்து வகுப்புகள் கொண்டது. இவ்வகுப்புகளில் குடியிருக்கும் மக்களும் முறையே குறவர், இடையர் அல்லது ஆயர், வேளிர், பரதர், மறவர், அல்லது எயினர் என்ற ஐவ்வகையினர். குறவர் மலைநாட்டுப் பொருள்களைக்கொண்டு செய்யும் கைத்தொழில்களில் பயிற்சியுடையவர். வேட்டையாடுவதிலும் தேர்ச்சியுள்ளவர். ஆயர் ஆவினம், ஆட்டினம் முதலியவற்றைப் பேணுவர். வேளிர் வேளாண்மையில் சிறந்தவர். பரதர் கப்பல் நடத்துவதிலும், மீன் பிடிப்பதிலும் திறமையுள்ளவர். மறவர் பாலை நாட்டில் திரிந்துகொண்டு, தைரியமும் தேகபலமும் நிறைந்து போர்புரிவதில் திறமடைந்து மறத்தொழில்களில் காலங்கழிப்பவர். இவ்வைவ் வகையார் வாழ்ந்து வசித்த இடங்களுக்குத் தனிப்பெயர்கள் தமிழில் உண்டு. குறவர் குடியிருப்பது குடி, குறிச்சி; இடையரிருப்பது சேரி, பாடி; வேளிர் வசிப்பது ஊர்; பரதர் இருப்பது பாக்கம்; மறவர் உள்ள இடம் குறும்பு என்று பெயர்களைப் பெறும். இந்த ஐந்து பிரிவுகளாய்ப் பிரிந்த மக்கள் அனைவரும் ஊனைத்தின்பவர் கள்ளைக்குடிப்ப

வர். இவ்வாறிருந்த நாட்டில் ஆரியமுறைகள் பரவ, நான் மறையை ஓதி, யாகங்களையும், ஆகமமுறைப்படிப் பூசைகளையும்செய்வோரை அந்தணராகவும், அரசுரிமை பூண்டோரை அரசராகவும், வாணிபம் செய்வோரை வைசியராகவும், ஏனையதொழில் புரிவோரை சூத்திரரென்றும் பிரித்தனர்.

நான்கு வருணங்களென்ற வகுப்பு முதல் முதல் யாகங்களுக்காகப் பிறந்தது. வேத மந்திரங்களை ஓதி, அக்கினி காரியங்களைச் செய்து, சீலமும், நற்குணங்களும் நிரம்ப இருந்தவர் பிராமணர் என்றும், வாஜபேய அசுவமேதாதி பெரும் யாகங்களைச் செய்வித்துப் பிரஜைகளை ஆதரிப்போர் க்ஷத்திரியரென்றும் வேளாண்மை, வணிகம், ஆவின் பரிபாலனம் இவைகளை நடத்திச் சிறு யாகங்களுக்குச் செல்வம் அளித்து நடத்திவைப்பவர் வைசியரென்றும், சேவை மாத்திரம் செய்பவர் சூத்திரரென்றும் வடநாட்டில் மனிதரை நான்கு வருணங்களாக முற்காலத்தில் பாகுபாடு செய்தார். இது வைதிக தருமம். இந்த வைதிக தருமப்பிரகாரம் பிராமண வருணத்தாராய்ப் பிறந்து பிரமசாரி கிருகஸ்த, வானப்பிரஸ்த ஆச்சிரமங்களை முறையே சார்ந்து பின்னர் சன்னியாசிகளாய் ஞானமார்க்கத்தில் சீராய் ஒழுகி ஞானேதயமான பின்புதான் மோக்ஷம் பெறலாம் என்பது முடிபு. ஆனல் ஆகமவழியில் உள்ள சைவ, வைஷ்ணவ, சமண, பௌத்த நெறிகளில் நடப்பவர் எச்சாதியில் பிறந்தவராலும் வீடு பெறலாம் என்பது ஆகமக் கொள்கை. ஆகையால் தமிழர் ஆகம வழிகளில் ஒன்றைக் கைப்பற்றினரேயன்றி, வைதிக நெறி வட இந்தியாவிற் போல் தென்னிந்தியாவில் அதிகமாய்ப் பரவவில்லை. அரசர் சிலர் மாத்திரம் யாகங்களை நடத்தினராகையால் அவர்களை க்ஷத்திரியராகக் கொண்டாடினர்கள். மற்றையவர்கள் எச்

சாதியராஞலும் சிவதீட்சை, விஷ்ணுபக்தி, சமண, பௌத்த துறவறம் இவைகளைப் பின்தொடர்ந்து வீடுபெற முயன் ருர்கள்.

இலக்கிய நிலை.

சமணர் தமிழ் நாட்டில் அதிகமாய்ப் பரவப் பரவ, அவர் தமிழ்மொழி பயின்று அதில் புலவராயினர். வடமொழியி லும் புலமையுள்ளவராகையால், ஆரியம் தமிழில் விஸ்தார மாய்க் கலக்க இடமுண்டாயிற்று. அன்றியும் மதுரைச் சங் கத்துக்குப் போட்டியாய் விஜயநந்தி என்பான் கி. பி. 470-ம் ஆண்டில் சமணர் தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி நடத் தினதாக ஒரு பழங்கதையுண்டு. ஐம்பெரும் தமிழ்க் காவி யங்களும் பிறந்தன. இவை—சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி. இவைக ளின் பெயர்களைப் பார்த்தாலே கி. பி. 400-முதல் 600 வரையில் தமிழில் வடமொழிச் சொற்கள் எவ்வளவு கலந் தன என்று தெரியவரும். இவைகளைத்தவிர பெருங்கதை என்ற பிராகிருத நூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தனர்.

கி. பி. 400-க்கு முன்பிறந்த தமிழ் நூல்களில் பெரும் பாலும் தனித் தமிழ்மொழிகளே யுண்டு. திருமுருகாற்றுப் படையில் 317-வரிகளில் 60-ஆரியச் சொற்களுக்குக் குறை வாகவே உண்டு என்று முன்னமே சொன்னேம். சிலப்பதி காரத்தில் ஓரிடத்தில் 13-வரிகளை எண்ணிப் பார்த்ததில் 25-ஸம்ஸ்கிருத பதங்கள் அகப்பட்டன. இதுவன்றி அகப் பொருட்சுவை மலிந்த நூல்கள் குறைந்து, வட மொழிக் கா விய நடையில் எழுதிய செய்யுள்கள் அதிகரித்தன.

இந்த ஐந்து காவியங்களில் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் முன்னரும், சீவகசிந்தாமணி பின்னரும், இயற்றப்பெற்ற நூற்கள். சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் காதை காதையாய்ப் பிரிந்துள்ளன; சீவகசிந்தாமணியோ இலம்பகங்களாகப் பிரிந்துளது. அன்றியும் முன்னிரு காவியங்களில் உள்ள காதைகள் அகவற்பாவைப்போல் தொடர்ந்துள்ளன. திருத்தக்கத்தேவ ரியற்றிய சீவகசிந்தாமணியிலோ ஒவ்வொரு இலம்பகமும் நான்கு நான்கு வரிகளாலான விருத்தங்களாலாயது. இதுவுமன்றி, ஓரிடத்தில் நாகப் படுக்கையில் மாயோன் துயிலுமாறுபோலக் காந்தளைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, யானை துயிலும் அழகிய சாரலைப் போலப் பல்லவ தேசத்தை எண்ணி அதன் நகரிலே புகுந்த படியும் என்றும், வேறிடங்களில் பல்லவதேச மன்னன் போர்புரிந்ததாகவும் இருப்பதால், காஞ்சீபுரத்தை மறுபடி பல்லவர் பற்றிக்கொண்ட பின்புதான் இக்காவியம் இயற்றியிருக்கவேண்டும். மணிமேகலை இயற்றுங்கால் சோழர் ஆட்சியில் காஞ்சீபுர மிருந்ததென்று முன்னமே சொன்னோம். ஆகையால் சீவகசிந்தாமணி மற்றிரு நூற்களுக்கு நூறு வருஷங்களுக்குப்பின் உண்டானது என்று அறியலாம். இந்தச் சீவகசிந்தாமணியின் நடையைப் பின்பற்றியே கம்பன் இராமாயணம் பாடினுன் போலும்.

கி. பி. 400-க்கு முந்தி இயற்றிய செய்யுள்களில் இயற்கைப் பொருள்களின் அழகை இனிய முறையாய்ச் சொல்லி யிருப்பதைக் காட்டினேம். இக்காலத்திய காவியங்களிலோ அவ்வாறில்லாமல், வடமொழிக் காவியங்களைப் போல், எளிய எண்ணங்களை அரிய மொழிகளைக் கொண்டும், பலருக்குத் தெரியுமாறு இன்றிக் கற்ற சிலருக்கே தெரியுமாறும், இயற்கைப் பொருள்களுக்குப் பதிலாகச்

செயற்கைப் பொருள்களேயும், மனத்தின் பண்புகளேப் பொருள்களாயும் பாட ஆரம்பித்தார்கள். இதற்கு உதாரணமாக:—மணியாகிய முகில் பழங்காசென்கிற மின்னே மின்னிப் பொன்னுகிய மழையைப் பெய்யின், அரசர் வெகுளியாகிய தீவிளியும்; அம்முகில் அங்ஙனம் பெய்யாதாயின் பொங்கித் தன்னே நெருங்கினரெல்லோரையும் சுடும் என்று கந்துகன் கருதிப் பன்னிருகோடி பசும் பொன்னேக் குவித்துத் தாழ்ந்து கூறினன் என்றும், வெய்யோன் பையவே பரந்து மண்ணக மடந்தை கோலத்தை மனத்தாலே நோக்கிக் கமலத்திலே வண்டுகளென்னும் பள்ளியெழுச்சி முரசம் ஆரவாரியா நிற்பத் தன் கதிர்களென்னுங் கையை நீட்டி அம் மண்மடந்தையது இருளாகிய போர்வையை நீக்கி உதயகிரியின் நெற்றியிலே சேர்ந்தான் என்றும், மகளிர் சேர்ந்தவிடத்தே யிருந்து இளமையாகிய கள்ளேயுண்டு அறமுதலியவற்றை அறிதலன்றிப் பயன்படாமல் மூப்பதற்கு முன்னமே இளமைப் பருவத்தே தவமும் தானமும் நிகழ்த்துமின், வருத்துகின்ற நோயாகிய தீயையுடைய உடம்பினுயிரைச் சோறுக முன்னே பெய்துகொண்டு உணர்வை நொய்யாகக் கூட்டி, ஆற்றலேத் துவையாகக் குடித்து அதனே உண்ணும் கூற்றம் உடம்பை நிலேகுலேப்பதற்கு முன்னரே கொடுத்துண்மின், நற்குணத்தை விரும்புமின், உடம்பாகிய சகடத்தை நடத்தும் பாகிர், அச்சகடம் தொழில் செய்து வருந்திப் பழகினும் புதியதோருயிராகிய அச்சைக் கொண்டுவந்து இட்டு ஊர்தலொண்ணுதாகலான், அச்சகடத்தைத் தனக்கடைத்த காலமுள்ளளவும் செலுத்திப் பின்னர் இகழ்ந்தார் பலர்; இனி அங்ஙனமன்றித் தனக்கடைத்த காலத்திற்கு நடுவேயும் தீவினே மிகுதியாய் உள்ளதாகிய இடும்பையாகிய நீரை உடைய ஆற்றிலே அச்சகடம் அழுந்தா நிற்கும். அங்ஙன மழுந்தி உயிராகிய

அச்சு முறிவதற்கு முன்னே அதனால் கோடற்குரிய காலத்தை நமக்குப் பெரும் பயனாகக்கொண்டு அதனைச் செலுத்துமின், என்றும் பொருள் தரும் சீவகசிந்தாமணிப் பாட்டுகளைப் பார்த்தால் கவிகளது புது மனப்போக்கு தெரியும்.

கி. பி. 400—ம் ஆண்டுக்கு முன் இயற்கைப் பொருள்களைக் கண்டு பாடும் பறவைகளைப் போல் உள்ளத்தில் உவப்பு மிகுந்து தானே புறப்படும் பாட்டுகளைக் களிப்புடன் பாடின பாணருக்குப் பதிலாக, உலகத்தினது துன்பங்களைப் பற்றியே தியானிப்பதால் வரும் துயரமிகுந்த எண்ணங்களைப் பற்றியே இப்போது செய்யுள்கள் செய்தார். அன்றியும் முன்னைய செய்யுளில் இயற்கை வனப்பே மிகுந்திருக்கும். பின்னையதில் இது மிகக் குறைவு. முன்னையதில் கண்டதைக் கண்டவாறே கூறுவர், பின்னையதில் கண்டதைக் காணாததோடு கலந்து கூறியுள்ளார். முன்னையதில் உள்ள ஒரு உவமையை இன்று உற்று நோக்கினும், அதில் எவ்வாறு கூறியுள்ளதோ அவ்வாறே தோன்றும்; பின்னையதிலுள்ள உவமைகள் மனப்பொருள்களாகவே இருக்கும். இந்த மாறுபாடுகளெல்லாம் வட மொழிக்காவியங்களைப் போல் தமிழிலெழுதியதால் வந்தனவே.

தமிழிலுள்ள அற நூல்களிலெல்லாவற்றிலும் சிறந்து நிற்கும் திருவள்ளுவர் திருக்குறள், இக்காலத்தில் இயற்றியதாகத் தோன்றுகிறது. பழைய சங்கச் செய்யுள்களைவிட இதில் ஆரிய மொழிகள் அதிகம் சேர்ந்திருக்கும், அறநெறியும் சமணர் நெறியை யொத்திருப்பதால் திருவள்ளுவரைச் சமணரென்று சிலர் கூறுவர். அதற்கு மறுகாரணம் யாதெனில், கடவுள் வாழ்த்தில் கடவுளை ஆதி

பகவனென்றும், மலர்மிசை ஏகினனென்றும் கூறி, அரன், அரியென்று கூறு திருத்தலாம். மற்றோர் காரணம், "அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று" என்று வைதிக கருமங்களை விட அற நெறியை அதிகமாய்த் **திருக்குறளில்** பாராட்டுவது. பிற்கா லத்தில் சைவசித்தாந்த நூற்களை இயற்றிய உமாபதி சிவாச் சாரியர் முதலியவர்கள் திருவள்ளுவரைச் சைவரென்றே கொண்டு, இவர்கூறிய மொழிகளையே தங்கள் ஞானநூல் களில் எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள். "அறவாழி யந்தணன்" என்றோரிடத்தில் திருவள்ளுவர் கடவுளைக் கூறி யிருப்பதை தரும சக்கரத்தை ஏந்திய திருமால் என்று பொருள் கூறி, திருவள்ளுவரை வைஷ்ணவரென்பாரு முளர். ஆரிய நூல் களில் சொல்லியிருக்கும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கில், அறம், பொருள், இன்பம் என்ற முப்பாலையும் கூறி, நாலாவதாகிய வீட்டைப்பற்றித் திருவள்ளுவர் கூறாமல் விட்டு விட்டனர். இவ்வாறு விட்டு விட்டதைப் பற்றி ஒவ்வொரு சாராரும் ஒவ்வொரு வகையாய்ச் சொல்வர். ஒருகால் தன்னுடைய கொள்கைகள் எல்லாச் சமயங்களுக்கும் ஒவ்வும் என்று காட்ட அவ்வாறு வீட்டை விட்டு விட்டனர் என்று ஐயுறு வதற்கு இடமாயிருக்கிறது.

இப்போதிருக்கும் **தொல்காப்பியமும்** இக்காலத்தியது போலும். அதிலும் ஆரிய மொழிகள் அதிகம்; அன்றியும், **தொல்காப்பியத்தில்** திணைகள் ஐந்திற்கும் முருகனும், இந்தி ரனும், வருணனும், திருமாலும், துர்க்கையும் தெய்வங்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. மிகப் பழைய தமிழ்ச் செய்யுள் களில் முருகனைத்தவிர வேறு தேவர்களைப் போற்றி னவை பெரும்பாலும் இல்லவேயில்லை. அன்றியும் கடவுள் சம்பந்தமாய் கந்தழி, கந்துடைநிலை, கடவுள் என்ற மொழி

களை அன்றி, வேறுமொழிகள் பழந்தமிழிலில்லை. வட மொழிப் பெயர்கள் பிற்காலத்தில்தான் வந்திருக்கவேண்டும். அன்றியும் தொல்காப்பியன் அந்தணன்; ஐந்திரமென்ற வடமொழி இலக்கணத்தைப்பற்றித் தொல்காப்பியம் இயற்றினன் ; அதலால் தொல்காப்பியம் இக்காலத்திய தென்று நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கிறது.

அநுபந்தம்.

இப்புஸ்தகத்தினது முதற் பதிப்பில் சங்கச் செய்யுள்களிலிருந்து பல மேற் கோள்கள் சேர்க்கப் பெற்றன. இவை சிறுவர்களுக்கு மிகக் கஷ்டமா யிருக்கின்றன வென்று பலர் சொன்னதால் அவைகளை அநுபந்த ரூபமாக இங்கு அச்சிட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு மேற்கோளின் பொருளும் ஆங்காங்கே குறித்திருக்கிற பக்கங்களில் எளிய வசன நடையில் எழுதப் பெற்றிருக்கிறது.

பக்கம் 14 [திருமுருகாற்றுப்படை]

சிறுதினை மலரொடு விரைஇமறியறுத்து
வாரணக் கொடி யொடு வயிற்பட நிறீஇ

* * * * * *
* * *

நெய்யோடையவியப்பியை துரைத்துக்
குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி
முரண் கொளுருவினிரண்டுடனு டீஇச்
செந்நூல் யாத்து வெண்பொரி சிதறி
மதவலிநிலைஇயமாத்தாட்கொழுவிடைக்
குருதி யொடுவிரைஇய தூவெள்ளரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப் பிரீஇச்
சிறு பசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப்
பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை
துணையற வறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச் சிலம்பினன்னகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை யெடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி

யிமிழிசை யருவியோடின்னியங் கறங்க
வுருவப்பல் பூத்தூ உய் வெருவரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பி.

பக்கம் 16. [சிலப்பதிகாரம்.]

கூனுங் குறளு மூமுஞ் செவிடு
மழுகுமெய்யாளரு முழுகினராடிப்
பழுதில் காட்சி நன்னிறம் பெற்று
வலஞ்செயாக் கழியு மிலஞ்சி மன்றமும்
வஞ்சமுண்டு மயற்பகை யுற்றோர்
நஞ்சமுண்டு நடுங்கு துயருற்றோ
ரழல்வாய் நாகத்தா ரெயிறழுந்தினர்
கழல்கட்கூளிக் கடுநவைப்பட்டோர்
சுழலவந்து தொழத்துயர் நீங்கு
நிழல்கா னெடுங்கனின்ற மன்றமும்
தவமறைந் தொழுகுந் தன்மையிலாள
ரவமறைந்தொழுகு மலவைப் பெண்டி
ரறைபோ கமைச்சர் பிறர்மனை நயப்போர்
பொய்க்கரி யாளர் புறங்கூற் றாளரென்
கைக்கொள் பாசத்துக் கைப்படுவோரெனக்
காத நான்குங் கடுங்குர லெடுப்பிப்
பூதம் புடைத்துணும் பூதச் சதுக்கமும்

ஃ ஃ ஃ

வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசங்
கச்சையானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி
வால் வெண்களிற்றரசு வயங்கிய கோட்டத்துக்

கால் கொள் விழவின் கடைநிலை சாற்றி
தங்கிய கொள்கைத்தரு நிலைக்கோட்டத்து
மங்கல நெடுங்கொடி வானுறவெடுத்து
மரகத மணியொடு வயிரங்குயிற்றிய
பவளத்திரள் காற்பைம் பொன் வேதிகை
நெடுநிலை மாளிகைக்கடை முகத்தியாங்கணும்
கிம்புரிப் பகுவாய்க் கிளர்முத்தொழுக்கத்து
மங்கலம் பொறித்த மகர வாசிகைத்
தோரண நிலை இயதோ மறு பசும்பொற்
பூரண கும்பத்துப் பொலிந்த பாலிகை
பாவை விளக்குப்பசும் பொற் படாகை
தூமயிர்க்கவரி சுந்தரச் சுண்ணத்து
மேவிய கொள்கை வீதியிற் செறிந்தாங்கு

* * * * * *
* * *

அரசு மேம்படீஇய வகைநிலை மருங்கி
னுரை சான் மன்னன் கொற்றங் கொள்கென
மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர் காக்கு
மாயிரத்தோ ரெட்டரசு தலைக்கொண்ட
தண்ணுறுங் காவிரித்தாதுமலி பெருந்துறைப்
புண்ணிய நன்னீர் பொற்குடத்தேந்தி
மண்ணகமருள வானகம் வியப்ப
விண்ணவர் தலைவனை விழுநீராட்டி
பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
அறுமுகச் செவ்வே ளணிதிகழ் கோயிலும்
வால்வளைமேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்

மாலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்
மாமுது முதல்வன் வாய்மையின் வழாஅ
நான்மறை மரபிற் றீமுறை யொருபால்
நால்வகைத் தேவரு மூவாறு கணங்களும்
பால்வகை தெரிந்த பகுதித் தோற்றத்து
வேறுவேறு கடவுளர் சாறு சிறந்தொருபால்
அறவோர் பள்ளியு மறனோம்படையும்
புறநிலைக் கோட்டத்துப் புண்ணியத் தானமுந்
துறவோ ருரைக்குஞ் செயல்சிறந் தொருபால்.

பக்கம் 19. (பொருநராற்றுப்படை)

துராஅய் துற்றிய துருவை யம்புழுக்கின்
பராரை வேவை பருகெனத் தண்டிக்
காழிற் சுட்ட கோழூன் கொழுங்குறை
யூழி னூழின் வாய் வெய் தொற்றி
யவையவை முனிகுவ மெனினே சுவைய
வேறு பல்லுருவின் விரகு தந்திரீஇ
மண்ணமை முழவின் பண்ணமை சீறியா
ழொண்ணுதல் விறலியர் பாணிதூங்க
மகிழ்ப்பதம் பன்னாட் கழிப்பி யொருநா
ளவிழ்ப்பதங் கொள்கென் றிரப்பமுகிழ்த்தகை
முரவை போகிய முரியா வரிசி
விரலென நிமிர்ந்த நிரலமை புழுக்கல்
பால் வறைக்கருனை காடியின் மிதப்ப
வயின்ற காலைப் பயின்றினி திருந்து
கொல்லையுழு கொழு வேய்ப்பப் பல்லே
யெல்லையுமிரவு மூன்றின்று மழுங்கி

யுயிர்ப்பிடம் பெறுஅது தான் முனிந்தொருநாட்
செயிர்த்தெழுதெவ்வர் திறை துறை போகிய
செல்வசேறுமென்றோல் பதிப்பெயர்ந்தென
மெல்லெனக் கிளந்தனமாக வல்லே
யகறிரோ வெம்மாயம் விட்டெனச்
சிரறிய வன்போற் செயிர்த்த நோக்கமொடு
துடியடியன்ன தூங்கு நடைக்குழவி யொடு
பிடி புணர்வேழம் பெட்டவை கொள்கெனத்
தன்னறியளவையிற்றரத்தரயானு
மென்னறியளவையின் வேண்டுவ முகந்துகொண்
டின்மை தீர வந்தனென்.

பக்கம். 20 [புறம்]

நுங்கோ யாரென வினவினெங்கோக்
களமர்க்கரித்த விளையல் வெங்கள்
யாமைப் புழுக்கிற் காமம் வீடவாரா
வாரற் கொழுஞ்சூடங்கவுளடாஅ
வைகு தொழின்மடியு மடியாவிழவின்
யாணர் நன்னாட்டுள்ளும் பாணர்
பைதற் சுற்றத்துப் பசிப்பகையாகிக்
கோழியோனேகோப்பெருஞ்சோழன்.

* *   * *   * *
*   *   *

பக்கம் 21. [திருமுருகாற்றுப்படை]

சீரைதை இயவுடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்

மாசறவிமைக்கு முருவினர் மானி
னுரிவை தைஇய வூன்கெடு மார்பி
னென் பெழுந்தியங்கு மியாக்கையர் நன்பகற்
பலவுடன் கழிந்தவுண்டிய ரிகலொடு
செற்ற நீக்கிய மனத்தினரியாவதுங்
கற்ரோ றியா வறிவினர் கற்ரோர்க்குத்
தாம் வரம்பாகிய தலைமையர் காமமொடு
கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியரிடும்பை
யாவது மறியாவியல் பினர் மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர்.

பக்கம் 21 [புறம்]

ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே
சான்ரோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிருவாளருஞ் சமமுருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே.

பக்கம் 22. [பட்டினப் பாலை]

வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன்
றிசைதிரிந்து தெற்கேகினுந்
தற்பாடிய தளியுணவிற்
புட்டேம்பப் புயன்மாறி
வான் பொய்ப்பினுந் தான் பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்

விளைவறா வியன் கழனிக்
கார்க் கரும்பின் கமழாலைத்
தீத்தெறுவிற் கவின்வாடி
நீர்ச்செறுவினீ ணெய்தற்
பூச்சாம்பும் புலத்தாங்கட்
காய்ச் செந்நெற் கதிரருந்தி
மோட்டெருமை முழுக்குழவி
கூட்டு நிழற்றுயில் வதியுங்
கோட்டெங்கிற் குலைவாழைக்
காய்க்க முகிற் கமழ் மஞ்ச
ளின மாவினிணர்ப் பெண்ணை
முதற் சேம்பின் முளையிஞ்சி
பகனகர் வியன் முற்றத்துச்
சுடர்நு தன் மடநோக்கி
னேரிழை மகளிருணங் குணக்கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை
பொற்காற் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டு
முக்காற் சிறு தேர்முன் வழி விலக்கும்
விலங்குபகை யல்லது கலங்கு பகை யறியாக்
கொழும்பல் குடிச் செழும் பாக்கத்துக்
குறும்பல்லூர் நெடுஞ் சோணாட்டு
வெள்ளையுப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி
பணைநிலைப் புரவியினணை முதற் பிணிக்குங்
கழி சூழ்படப்பைக் கலியாணர்ப்
பொழிற் புறவிற் பூந்தண்டலை
மழை நீங்கிய மாவிசும் பின்

மதிசேர்ந்த மாவெண்மீ
னுருகெழுதிற லுயர்கோட்டத்து
முருகமர்பூ முரண்கிடக்கை
வரியணிசுடர் வான்பொய்கை
யிருகாமத்திணை யேரிப்
புலிப்பொறிப் போர்க்கதவிற்
றிருத்துஞ் சுந்திண்காப்பிற்
புகழ்நிலைஇய மொழிவளர
வறநிலைஇய வகனட்டிற்
சோறு வாக்கிய கொழுங்கஞ்சி
யாறுபோலப் பரந்தொழுகி
யேறு பொரச் சேறாகி

* * * * * *
* * *

அளந்தறியாப் பல பண்டம்
வரம் பறியாமை வந்தீண்டி
யருங்கடிப் பெருங்காப் பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலிபொறித்துத் புறம்போக்கி.

பக்கம் 24. [புறம்]

இரும்பனை வெண்டோடு மலைந்தோனல்லன்
கருஞ்சினை வேப்பின் றெரியலோனல்ல
னின்ன கண்ணியு மார்மிடைந்தன்றே நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியு மார்மிடைந்தன்றே
யொருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங்குடியே

யிருவீர் வேறலியற்கையுமன்றே அதனாற்
குடிப் பொருளன்று நுஞ் செய்தி கொடித்தேர்
நும்மோரன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி யுவகை செய்யுமிவ்விகலே.

பக்கம் 26. [பொருநராற்றுப் படை]

அறல்போற் கூந்தற்பிறை போற்றிருநுதர்
கொலைவிற் புருவத்துங் கொழுங்கடை மழைக்க
ணிலவிதழ் புரையுமின் மொழித்துவர்வாய்ப்
பலவுறுமுத்திற் பழிதீர் வெண்பன்
மயிர்க்குறை கருவி மாண்கடையன்ன
பூங்குழையூசற் பொறை சாலகாதி
ஞாணடச்சாய்ந்த நலங்கிள ரெருத்தி
னாடமைப்பணைத் தோளரி மயிர்முன்கை
நெடுவரைமிசை இயகாந்தண் மெல்விரற்
கிளிவா யொப்பினொளி விடுவள்ளுகிர்

* * *

வருந்து நாய் நாவிற் பெருந்தகு சீறடி.

பக்கம் 27. [சிறு பாணாற்றுப் படை]

பைந்நனை யவரை பவழங் கோப்பவுங்
கருநனைக் காயாக் கணமயில் விழவுங்
கொழுங்கொடி முசுண்டை கொட்டங் கொள்ளவுஞ்
செழுங்குலைக் காந்தள் கைவிரல் பூப்பவுங்
கொல்லை நெடுவழிக் கோபமூரவு
முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவின்

விடர் காலருவி வியன்மலைமூழ்கிச்
சுடர்கான் மாறிய செவ்வி நோக்கித்
திறல்வேனு தியிம்பூத்தகேணி
விறல்வேல் வென்றி வேலூரெய்தி.

பக்கம் 27. [நெடுநல்வாடை]

வையகம் பனிப்ப வலனேர்பு வளைஇப்
பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென
வார்கலி முனைஇய கொடுங்கோற் கோவல
ரேறுடை யினநிரை வேறு புலம் பரப்பிப்
புலம் பெயர் புலம்பொடு கலங்கிக் கோட
னீடிதழ்க் கண்ணி நீரலைக்கலாவ
மெய்க்கொள் பெரும்பனி நலியப் பலருடன்
கைக்கொள் கொள்ளியர் கவுள்புடையூஉ நடுங்க
மாமேயன் மறப்ப மந்தி கூரப்
பறவை படிவன வீழக்கறவை
கன்றுகோ ளொழியக்கடிய வீசிக்
குன்று குளிர்ப்பன்ன கூதிர்ப்பானாட்
புன்கொடி முசுண்டைப் பொறிப் புறவான்பூப்
பொன்போற் பீரமொடு புதற்புதன் மலரப்
பைங்காற் கொக்கின் மென்பறைத் தொழுதி
யிருங்களி பரந்த வீரவெண் மணற்
செவ்வரி நரையோ டெவ்வாயுங் கவரக்
கயலற லெதிரக் கடும்புனற் சாஅய்ப்
பெயலுலந்தெழுந்த பொங்கல் வெண்மழை
யகலிரு விசும்பிற்றுவலை கற்ப
வங்கணகல்வயலார் பெயற் கலித்த

வண்டோட்டு நெல்லின் வருங்கதிர் வணங்க
முழுமுதற் கமுகின் மணியுற மெழுத்திற்
கொழுமடலவிழ்ந்த குழூஉக்கொள் பெருங்குலை
நுண்ணீர் தெவிள வீங்கிப்புடை திரண்டு
தெண்ணீர்ப் பசுங்காய் சேறுகொளமுற்ற
நளிகொள்சி மைய விரவு மலர் வியன்கா

பக்கம் 34·[புறம்]

உண்டி கொடுத்தோருயிர் கொடுத்தோரே
யுண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்ட
முண வெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீருநிலனும் புணரி யோரீண்
டுடம்பு முயிரும் படைத்திசினோரே
வித்திவா னோக்கும் புன்புலங் கண்ணகன்
வைப்பிற்றாயினு நண்ணி யாளு
மிறைவன் றாட்குத வாதே யதனு
லடுபோர்ச் செழிய விகழாது வல்லே
நிலனெளி மருங்கி னீர்நிலை பெருகத்
தட்டோ ரம்ம விவட்டட் டோரே
தள்ளா தோரிவட் டள்ளா தோரே.

பக்கம் 30· [சீவகசிந்தாமணி]

ஊழினீருண்ப தென்னென்றுரைத்தலு முவந்துநோக்கி
மோழலம் பன்றியோடு முளவு மாக்காதியட்ட
போழ் நிணப்புழுக்கலேனெய் பொழிந்துகப் பெய்துமாந்தித்
தோழயாம் பெரிதுமுண்டுந் தொண்டிக்களிதூ்ஈ யென்றான்.
ஊனெடுதேனுங் கள்ளு முண்டுயிர் கொன்ற பாவத்

னேராய்ப் பிறந்த திங்கனினியிவை யொழிமினென்னக்
கானில் வாழ்குறவன் சொல்லுங்கள்ளொடேன்றேன்
[கைவிட்டா
லேனே யெம்முடம்பு வாட்டலெவன் பிழைத்தூங்
[கொலென்றான்
ஊன் சுவைத்துடம்பு வீக்கி நரகத்திலுறைதனன்றோ
வூன்றினு துடம்பு வாட்டித் தேவராயுறைதனன்றோ
வூன்றி யிவ் விரண்டனுள்ளு முறுதி நீயுரைத்தி டென்ன
வூன்றினு தொழிந்து புத்தேளாவதே யுறுதி யென்றான்.
உறுதி நீயுணர்ந்து சொன்னுயுயர்கதிச் சேறியேடா
குறுகினுயின்ப வெள்ளங்கிழங் குணக் காட்டினின்றெ
யிறைவனூற் காட்சி கொல்லா வொழுக்கொடேன்றுறத்தல்
[கண்டா
யிறுதிக்கணின் பந்தூங்கு மிருங்கனி யிவைகொளென்றான்.

பக்கம் 39 [சிலப்பதிகாரம்]

தெரிவுறக் கேட்டதிருத்தகு நல்லீர்
பரிவுமிடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வந் தெளிமின் தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்
பொய்யுரை யஞ்சுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின்
ஊனுண்டுற மினுயிர்க்கொலை நீங்குமின்
றானஞ் செய்மின் றவம் பல தாங்குமின்
செய்நன்றி கொல்லன்மின் றீ நட்பிகழ்மின்
பொயக்கரி போகன்மின் பொருண் மொழி நீங்கன்மி
னற வோரவைக்கள மகலாதணுகுமின்
பிறவோரவைக் களம்பிழைத்துப் பெயர்மின்

பிறர்மனை யஞ்சுமின் பிழையுயிரோம்புமின்
அறமனை காமினல்லவை கடிமின்
கள்ளுங் களவுங் காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினிலொழிமி
னிளமையுஞ் செல்வமும் யாக்கையு நிலையா
வுளநாள் வரையா தொல்லுவ தொழியாது
செல்லுந் தேஎத்துக் குறுதுணை தேடுமின்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீரீங்கென.

பக்கம் 40 [மணிமேகலை]

யாங்கிருந்த ழுதனை யிளங்கோன் றனக்குப்
பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை
யுடற்கழுதனையோ வுயிர்க்கழுதனையோ
யுடற்கழுதனையே லுன்மகன் றன்னை
யெடுத்துப்புறங்காட்டிட்டனர் யாரே
உயிர்க்கழுதனை யேலுயிர் புகும்புக்கில்
செயப்பாட்டு வினை யாற்றெரிந்துணர் வரிய
தவ்வுயிர்க்கன் பினை யாயினுய் தொடி
யெவ்வுயிர்க்காயினு மிரங்கல் வேண்டும்.

பக்கம் 41 [சிலப்பதிகாரம்]

பணையைந் தோங்கிய பாசிலைப் போதி
யணிதிகழ் நீழ லறவோன் றிருமொழி
யந்தர சாரிக ளறைந்தனர் சாற்று
மிந்திர விகார மேழுடன் போகி
புலவூண் டுறந்து பொய்யா விரதத்

தவல நீத்தறிந் தடக்கிய கொள்கை
மெய்வகை யுணர்ந்த விழுமியோர் குழீஇய
வைவகை நின்ற வருகத் தானத்துச்
சந்தி யைந்தும் தம்முடன் கூடி
வந்து தலைமயங்கிய வான்பெரு பற்றத்துப்
பொலம்பூம் பிண்டி நலங்கிளர் கொழுநிழ
னீரணி விழவினு நெடுந்தேர் விழவினுஞ்
சாரணர் வரூஉந் தகுதியுண் டாமென
உலக நோன்பிக ளொருங்குட னிட்ட
விலகொளிச் சிலாதலம்.

பக்கம் 49 [சீவக சிந்தாமணி]

பைந்நாகப்பள்ளி மணிவண்ண
னிற்பாயல் கொண்டு
கைந்நாக ந்துஞ் சுங்கமழ்
காந்தளஞ் சாரல் போகி
மைந்நாக வேலிமலி பல்லவத்
தேய நண்ணிக்
கொய்ந்நாகச் சோலைக் கொடி
யந்நகர் புக்கவாறும்.

பக்கம் 50 [சீவகசிந்தாமணி]

மன்னர்தம் வெகுளி வெந்தீ
மணிமுகில் காணமின்னிப்
பொன் மழை பொழியினந்து
மன்றெனிற் புகைந்து பொங்கித்

துன்னினார் தம்மை யெல்லாஞ்
சுட்டிடுமென்று செம்பொன்
பன்னிரு கோடியுய்த்துக்
கந்துகன் பணிந்து சொன்னான்.

பொய்கையுட் கமலத்தங்கட்
புள்ளெனுமுரச மார்ப்ப
வெய்யவன் கதிர்களென்னும்
விளங்கொளித்தடக்கை நீட்டி
மையிருட் போர்வை நீக்கி
மண்ணகமடந்தை கோலம்
பையவே பார்த்து நோக்கிப்
பனிவரை நெற்றி சேர்ந்தான்.

224236
சென்னை-600 008

Printed at the India Printing Works, Madras.

OTHER WORKS BY THE AUTHOR

1.	*Gayatri*:—Its meaning and uses	0	6	0
2.	பல்லவர் சரித்திரம்:—தென்னிந்திய சரித்திரத்தின் இடைப்பகுதி. மூன்றும் பதிப்பு. எளிய நடையில் முழுவதும் திருப்பி எழுதியது. மூன்று பாகங்கள் அடங்கியது.			
	முதல் பாகம்	0	8	0
	இரண்டாம் பாகம்	0	10	0
	மூன்றும் பாகம்	0	10	0
3.	இந்தியர் சரித்திரம்:—மூன்று பாகங்கள், முதல், இரண்டாவது, மூன்றுவது வகுப்புகளில் முறையே உதவ எழுதியது.			
	முதல் இரண்டு பாகங்கள்	0	10	0
	மூன்றுவது பாகம்	0	12	0
4.	*A History of India*:—In two parts, each part	1	4	0
5.	திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா:—நான்காம் ஸ்டான்டர்டுக்கு வேண்டியது.	0	6	0
6.	புதுக்கோட்டை சீமை சரித்திரம்	0	8	0
7.	*The Greatness of Devi*	0	3	0
8	தேவிமான்மியம்	0	2	0
9.	*The Past in the Present*	0	10	0
10.	இந்திய சரித்திரம். (I vol)	1	4	0

For copies apply to :—

THE AUTHOR,
TEPPAKULAM,
TRICHINOPOLY.

Printed at the India Printing Works, Madras.